

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ. — 9

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πληροφορία διακονίας — Κατάργησης καινοτομίας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικὴ κίνησις — Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοηθητικὰς ἐπιστάμας — Ἀντιοχικά.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ περὶ τῆς ἀνελλιποῦς κηρύξεως τοῦ θείου λόγου, καταδειχθεῖσα ἥδη, ἐτεκμηριώθη καὶ πάλιν διὰ τῆς ἰδίᾳ αὐτοῦ δαπάνης ἐκτυπώσεως τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων τῶν κυριακῶν, διανεμομένης δωρεὰν τοῖς εὐσεβέσι. Τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος, ὅπερ ἀναλαμβάνουσιν ἀρκετοὶ τῶν παρ' ἡμῖν λογίων κληρικῶν, ὅπερ ἐποπτεύουσα διευθύνει ἡ πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ὅπερ ἐπιβάλλουσι συνήθεια ἱερὰ παναρχαιοτάτη καὶ κανόνες Συνόδων ἁγίων καὶ θεοκινήτων, ὅπερ ἐμψυχούσιν ἐν τισι τόποις σωματεῖα κοινωφελῆ, τὸ ἔργον τοῦτο δύναται καὶ πρέπει ν' ἀποδῇ μᾶλλον παραμόνιμον καὶ καρποφόρον, ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ τύπου βοηθούμενον. Ὁ πανα-

γιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ πρότερον, διὰ τῆς ἰδίᾳς δαπάνης ἐκδόσεως τῶν «Εὐαγγελικῶν Διδαγμάτων», καὶ ἄρτι, διὰ τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ἐξηγήσεων τῶν κυριακῶν Εὐαγγελίων, χειραγωγεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς πολιτείας, καθιστὰ καταληπτὰς εἰς αὐτοὺς τὰς μεγάλας καὶ θεμελιώδεις ἠθικάς καὶ δογματικὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ, παρέχει εἰς πάντας τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐκολίαν νὰ ἐννοῶσι τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον οὕτω δέ, εὐλογῶν καὶ ἐνισχύων τοὺς φερεπόντους τοῦ θείου λόγον κήρυκας καὶ τοὺς εὐαγγελιστάς, διαδίδει μὲν εὐρύτερον τὸ ἔργον εὐαγγελιστοῦ, πληροφορεῖ δὲ τὴν διακονίαν αὐτοῦ. Οὕτω τὸ φῶς τοῦ τύπου ποιεῖ ἔμπεδον τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος, αἱ δὲ τοῦ Σωτῆρος θεῖαι διδασκαλίαι, καταληπτὰι πᾶσι γινόμεναι διὰ τῆς ἐξηγήσεώς τε καὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων, ἐπὶ πολὺ παραμένουσιν ὅχι μόνον εἰς τὰ ὧτα, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ, τοῦ γινώσκοντος ἀπλὴν ἀνάγνωσιν. Ὁ τρόπος, ἄλλως τε, τῆς ἐρμηνείας καὶ τῆς ἐξηγήσεως τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν, ὥς πρότερον διὰ τῶν «Εὐαγγελικῶν Διδαγμάτων», οὕτω νῦν

διὰ τῶν ἐξηγήσεων οὐδεμίαν δύναται νὰ προκαλέσῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἣν ἐπιδιώκει ἡ σύστασις τῶν τοιούτων ἐποικοδομητικῶν ἀναγνωσμάτων, εἰς ἃ συνεισφέρουσι συμβολὴν ἀξιόλογον κληρικοὶ φιλόπονοι, τῇ πατρικῇ περὶ τῶν πιστῶν μερίμνῃ τῆς Α. Θ. Π. ὑπουργοῦντες. Τὸ ἔργον τῶν εὐαγγελιστῶν, οὕτω διεξαγόμενον, κυριαρχικῶς καὶ πατρικῶς προστατευόμενον καὶ ἐπευλογούμενον, ἀποβάλλει εἰς πάντας τοὺς ζήτοῦντας τὴν ἐφικτὴν ἐκάστῳ ἠθικὴν τελειότητα, πάντας τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, τοὺς τε θερμοὺς τῇ πίστει καὶ τοὺς ὀλίγους παρ' ἡμῖν διψύχους, τοὺς ἀμφιβόλους, τοὺς ἐφ' ἐκάτερα κλίνοντας, τοὺς δυναμένους εὐκόλως ὑπὸ ψευδοδιδασκαλιῶν παραπεισθῆναι, τοὺς ὁποίους ὁ θεὸς ἀπόστολος Ἰάκωβος (ἐπιστ. καθολ. Α. 8) ὁρθῶς ἐχαρακτήρισεν «ἀκαταστάτους ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν».

Εὐχῆς ἔργον εἴπερ ἡδύνατο νὰ εἰσαχθῇ παρὰ ταῖς ἐν Ἀνατολῇ μεγάλαις ἑλληνικαῖς ὀρθοδόξοις κοινότησι τὸ κοινωφελέστατον, τὸ ἐπίσης ἐποικοδομητικὸν μέτρον τῆς διὰ τοῦ τύπου διαδόσεως εὐαγγελικῶν ἐξηγήσεων, ἐρμηνειῶν, διδαγμάτων· ἡ Σμύρνη, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Μιτυλήνη, τὰ Ἰωάννινα, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Σάμος κέκτνται πάντα τὰ μέσα νὰ διαδίδωσιν οὕτως ἐμπεδούμενα καὶ ἐξηγούμενα τὰ εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα. Εἴ τι δ' ἂν τινες τούτων ἀνέβαλλον πρότερον νὰ πράξωσι διαδίδουσι τὰ πατριαρχικοῖς τύποις ἐκδιδόμενα καὶ πάγκοινα δυνάμενα νὰ κατασταθῶσιν Εὐαγγελικὰ Διδάγματα, δυνατόν νὰ πράξωσιν αὐταὶ ἀντὶ δαπάνης ὀλίγης, διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν καὶ διδασκάλων καὶ κηρύκων, πληροφορούντων καὶ τοιουτοτρόπως τὴν διακονίαν αὐτῶν. Ἐπολυπλασιάζοντο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διὰ τῶν ἀντιγραφῶν αἱ ἐρμηνευτικαί, ἠθικαὶ καὶ δογματικαὶ διδασκαλαὶ τῶν μεγάλων διδασκάλων, ἐρμηνευτῶν καὶ κατηχητῶν καὶ κηρύκων· ἡ συνήθεια συνεχισθεῖσα προέβαινε μέχρι τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τῆς τυπογραφίας· ἅπειρα τέως ἀντίγραφα λόγων ἐκκλησιαστικῶν διεδίδοντο διὰ καλλιγραφῶν· καὶ ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν περίπου ἡ τυπογραφία πληθύνει τὰ ἀντίτυπα, καὶ ὁ χριστιανὸς ὁ γινώσκων ἀνάγνωσιν μόνον κατανοεῖ τὰς θεμελιώδεις ἠθικὰς καὶ δογματικὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ διὰ τῶν ἐν τύποις σωζομένων καὶ πολυπλασιαζομένων ἔργων τοῦ Ἡλίου Μανιάτου,

τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκου, τοῦ Ἰωάσαφ Κορνελίου, τοῦ Μακαρίου Χριστιανοπούλου, τοῦ Νικοδήμου Μαυροειδοῦς, τοῦ Διονυσίου Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Προκοπίου Πελοποννησίου, τοῦ ἐξ Οἰκονόμων Κωνσταντίνου, τοῦ Εὐσεβίου Πανδῆ καὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν διαπρεψάντων, ὧν τινὲς, ἱεράρχαι γενόμενοι καὶ λαῶν ποιμένες, εὐαγγελιστοῦ μετῆλθον ἔργον, ἐπληροφόρουν δὲ, κατὰ τὸν μέγαν Παῦλον (Τιμοθ. Β', δ', ε), τὴν διακονίαν αὐτῶν, ἐργαζόμενοι πάσῃ δυνάμει ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου. Οὕτω σήμερον, πατρικῇ κελεύσει, τῆς Α. Θ. Π. καὶ ἀπὸ πενταετίας, τὸ φῶς τοῦ τύπου διαδίδει τὰς ἐρμηνείας καὶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, εὐχόμεθα δὲ ν' ἀπενέγκῃ πολυπλασίους τοὺς καρποὺς ὁ ἀγαθὸς σπόρος ἐπὶ γῆν ἀγαθὴν ριπτόμενος.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ

Εἰς τὴν κατάργησιν ἀσυγγνώστου καινοτομίας προέβη ἐσχάτως ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν, καταβιβάσας ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου τοὺς ψάλτας ἱερῶν τινῶν κλῶν τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐτοῦ περιφερείας, εἰτα δὲ καὶ μετὰ τῆς διοικήσεως ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ὑποχρεωμένης ὑπὸ τε τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ νόμου ἵνα ἐπαγρυπνῇ περὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἐκκλησιαστ. παραδόσεων» ἀπαγορεύσας δι' ἐγκυκλίου τὴν ἐν τισὶ ναοῖς ἐπαρχιακοῖς εἰσαχθεῖσιν καινοτομίαν ταύτην.

Δυστυχῶς, ὡς ἐξ ἐπιστολῶν μνησθένων, εὐρέθησαν καὶ τινες σοφοί, στηριχθέντες ἐπὶ παρερμηνείας ἱερῶν κανόνων καὶ ἐπιμεινάντες εἰς τὴν ἀνοδὸν τῶν ἱεροψαλτῶν εἰς μέρος οὐδέποτε δι' αὐτοὺς ὁρισθέν. Τὰ δὲ δίκαια τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας καὶ ἐν τούτῳ πανδημῶς ἀνεγνωρίσθησαν, διότι καὶ πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων οἱ ἐπίσκοποι ἔχουσι τὴν προνοτίαν καὶ ὁ σεπτὸς πατριαρχικὸς καὶ συνοδικὸς τόμος τοῦ 1850 καὶ ὁ καταστατικὸς νόμος τῆς 9 ἰουλίου 1852 περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰ κατὰ τὴν θείαν λατρείαν ἀπονέμουσι, κατὰ τὸ δίκαιον τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τῇ διοικούσῃ Συνόδῳ, ἀποφασίζουσιν, ἀνεξαρτήτως πάσης πολιτικῆς ἐξουσίας. — Ἐπίσης ἀπηγορεύθη συνοδικῶς, διὰ τῆς ἀπὸ 16 φεβρουαρίου παρελθόντος ἐγκυκλίου, ἡ κατὰ παράβασιν τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων εἰσαγωγή τῆς τετραφώνου μουσικῆς ἐν τοῖς ναοῖς, ἣν ἠνείχοντο μέχρι τοῦδε τινες τῶν ἱερχῶν, ἀπεκδεχόμενοι τὴν τῆς καινοτομίας συναίσθησιν ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων κλῶν τινῶν. Οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐβά-

δισκὺν τὴν ὁδὸν, ἣν ἐχάραζαν καὶ ἐν τούτῳ αἱ πατριαρχικαὶ καὶ συνοδικαὶ ἀποφάσεις αἱ ἀπὸ νοεμβρίου τοῦ 1846, ἃς ἐσεβάσθησαν οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Σερβίας, τῆς Μολδαβίας, τῆς Βλαχίας καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὅρια ἐπαρχιῶν. — Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπιστελλομένων ἐκ Θράκης τῇ Ἐκκλησίᾳ περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὁρίων ἐπαρχιῶν τινῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθετο τὴν περὶ τοῦ τοιοῦτου θέματος σκέψιν εἰς ἐπιτροπεῖαν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Σηλυβρίας, Δρυϊνουπόλεως, Κολωνίας, καὶ Βελλῶν.

Μητροπόλις Ἡρακλείας. — Ἀναφοραὶ νεώτεραι ἐκ Μετρῶν, ἐν γένει τὴν πολιτείαν τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Μετρῶν καὶ Ἀθύρων κ. Ἰωακείμ ψέγουσαι, ἀπεστάλησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὑπεραπολογούμεναι καὶ προσώπου τινός, πρὸς ὃ νομίζεται δυσμενῶς ἔχων ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος παρέπεμψε καὶ τὰς ἀναφορὰς ταύτας τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἡρακλείας κ. Γρηγορίῳ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀναγγελλομένων.

Μητροπόλις Νεοκαισαρείας. — Αἰτησις, ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβροσίου περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐν τῷ χωρίῳ Γκιόλ-κιοῦ τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντου εὐρυτάτων γαιῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, συνιστώσης τῷ μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ἀντὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἱερῶν κτημάτων, τὴν πάκτωσιν αὐτῶν εἰς ὁμογενεῖς φερεγγύους καὶ τὴν ἐξασφάλισιν, ὅπως ἐν μέλλοντι γένωνται χρησιμώτερα τοῖς κοινωφελέσι καταστήμασι. Τὴν ἀξίαν τῶν κτημάτων τούτων τοῦ ναοῦ τοῦ Γκιόλ-κιοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας ὑπολογίζει μέχρις ἑξακοσίων λιρῶν.

Μέριμνα ὑπὲρ Ἐκκλησιῶν. — Συνωδὰ προηγουμέναις διαγνώμας καὶ ἀποφάσεσι τῆς ἱερᾶς Συνόδου, συνεστήθησαν ὡς ἐπίσκοποι τῶν ἄνευ ἀρχιερατικῆς διαρκοῦς ἐποπτείας διαμενόντων ἀπὸ πολλοῦ τμημάτων Τυρολλόης (τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας) καὶ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν (τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως) οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Τρωάδος κ. Τιμόθεος διὰ τὸ πρῶτον, καὶ Ναζιανζοῦ κ. Γερμανὸς διὰ τὸ δεύτερον.

Ὁφθίκια πατριαρχικῆς αὐλῆς. — Πατριαρχικῇ εὐμενείᾳ ἀπενευμήθη τὸ ὀφθίκιον ἄρχοντας διδασκάλου τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῷ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας εὐδοκιμώτατα εἰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας ἐγκύψαντι ἐλλογίμῳ διδάκτορι καὶ καθηγητῇ κ. Πέτρῳ Ν. Παπαγεωργίου τῷ καὶ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» πολλάκις δι' ἐμβριθῶν διατριβῶν κοσμήσαντι.

Πατριαρχικὰ Γραφεῖα. — Εἰς τὴν ἐπιτροπεῖαν τὴν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διορισθεῖσαν πρὸς ἐξέτασιν τῆς τῶν πατριαρχικῶν γραφείων λειτουργίας, αἰτήσῃ τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀδείᾳ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀνετέθη καὶ ἡ ἔρευνα τῶν κατὰ τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τοῦ τε πατριαρχικοῦ τυπογραφείου καὶ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Τὸ συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν καὶ διασκέψεων αὐτῆς ὑποβληθήσεται τῇ Α.Θ.Π. διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ τετραμελής αὕτη ἐπιτροπεῖα, προκειμένου περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, δύναται νὰ προσλάβῃ καὶ τοὺς εἰδικότατα κεκτημένους πρὸς ἐργασίας τοιαύτας.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ προχθές, τετάρτῃ, ἡ Α.Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ταξιαρχῶν Μ. Ρεύματος καὶ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ Βαθεοχωρίου. — Τῇ κυριακῇ μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἔξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Γρυπάρη.

Μνημόσυνον Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ. — Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ, τελεσθὲν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὸ Νεοχώριον ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας, παρίστατο ἐκ προσώπου τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ πανοσιολογ. ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμανδριτὴς κ. Ἀθανάσιος Πιπέρης.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. — Τῇ δευτέρᾳ συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σισανίου κ. Σεραφεῖμ, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος, εἰς ὃν ὑπεβλήθη πρὸς σκέψιν τὸ ὁμοίωμα τῆς ψαλμωδίας. Ἐνεκρίθη νὰ ζητηθῇ ἡ ἐν τῷ θέματι τούτῳ γνώμη τῶν μελῶν, ἐγγράφως ἀποφαινομένων, ὅπως ἡ συζήτησις ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τῶν ἐγγράφων γνωμοδοτήσεων. — τοῦ ταμίου κ. Κ. Ζαχαριάδου παραίτησιν ὑποβαλόντος, ἐξέλεγει ταμίαν ὁ κ. Ν. Παγανᾶς.

Ἡ Σχολὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἀριθμεῖ 144 μαθητὰς, ὧν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Α' τάξιν 41, εἰς τὴν Β' 32, εἰς τὴν Γ' 32, εἰς τὴν Δ' 39, οἱ καὶ τελειοδίδακτοι. Ἐκ τῶν 144 οἱ 33 εἰσὶ κωνσταντινουπολῖται, οἱ 103 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ κράτους, 8 δ' ἐξ Ἑλλάδος, ἥτοι Ἀμοργοῦ, Κεφαλληνίας, Κορίνθου, Πάρου, Νάξου καὶ Σίφνου.

Ἅγιον Ὅρος.— Ἀφίκοντο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐξ Ἁγίου Ὁρους μὲν ἐπὶ περιθάλψει τῆς υἱείας αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν προεχόντων πατέρων τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς ὁσιολογιώτατος διάκονος καὶ διδάσκαλος κ. Σπυρίδων, ἐκ Καβακλῆ δὲ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιος Φιλοθεΐτης, ἐπὶ τινὰ μὲν χρόνον ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος (μητροπολίτου Φιλίππουπόλεως) διατελέσας, ἐπιστρέφων δὲ νῦν εἰς Ἄθω, πρὸ ἐπίσκεψιν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς, χρηζούσης τῆς ἐκ τοῦ συνεγγύς ἀντιλήψεως καὶ συνεργασίας πάντων τῶν ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ ζήλῳ διακριθέντων μοναχῶν καὶ γερόντων αὐτῆς.

Κανονικαὶ ἁδειαί.— Τυχὼν τῆς κωνωνικῆς ἀδείας, ἀφίκετο τῇ τρίτῃ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βιζύης κ. Νικόδημος. — Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτῳ ἡ ἁδεια τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐλεύσεως, πρὸς περίθελψιν τῆς υἱείας αὐτοῦ.

Μητρόπολις Συμύνης.— Ἀνεγράφησαν ἐσχάτως ἐν ταῖς σμυρναϊκαῖς ἐφημερίσιν ὀνόματα καὶ ποσὰ συνεισενεγκόντων ἐν τοῖς δίσκοις τοῦ γραμματοῦ νοσοκομείου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Χερχλάμπους· ἐκ τῆς ἀπκριθιμῆτος τῶν ἀναγκασμένων ποσῶν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ σύνολον ποσόν, τὸ προσενηχθέν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ κατὰστήματος, ἀνῆλθεν εἰς 109 περίπου λίρας τουρκικὰς, 80 γαλλικὰς, 124 μεδζίτια καὶ 11,500 σχεδὸν γρόσια ἀγοραῖα.

Φιλάνθρωποι πράξεις.— Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 26 λήγοντος, ἐγένετο ἡ καθ' ἡμέρας τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ Φαναρίου συστηθέντος ἐργαστηρίου ραπτικῆς πρὸς παροχὴν ἐργασίας ταῖς ἀπορωτέροις τῶν κατοικουσῶν ἐν ταῖς περὶ τὸ Φανάριον ἐλληνικαῖς συνοικίαις. Τὸ ἐργαστήριον ἐστὶν ἐγκριθρυμένον προσωρινῶς ἐν τῷ οἰκοδομῆματι τῆς Λέσχης Μνημοσύνης.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί.— Τῷ σάββῳ, 25, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Ταρσίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς

τῷ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἐορτῇ ἄγοντι σεβασμ. μητροπολίτῃ Πλουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταρσίῳ— τῇ δὲ κυριακῇ, μνήμῃ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πορφυρίου, τηλεγραφικῶς ἐπίσης συνεχάρη τοῖς σεβασμ. ἀρχιεπισκόποις Σινῶ καὶ Ραχίθους κ. Πορφυρίῳ Λογοθέτῃ καὶ πρῶτῳ Σιναίου (ἐν Χίῳ) κ. Πορφυρίῳ Πκυλίδῃ τὰς πατριαρχ. αὐτοῦ προσήσεις διεβίβασεν ἡ Α. Θ. Π. καὶ τῷ ἐνταῦθα διαπρεπεῖ ἐπιτρόπῳ τῆς ἱερᾶς τοῦ Σινᾶ μονῆς ἀρχιμ. κ. Δανιὴλ Σουλίδῃ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος κ. Ἱεροθέου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Νοσοκομεῖον Νεμεσσοῦ.— Ἡ ἐν Λεμεσσοῦ ἀξιόλογος ἐφημερίς «Σάμπιγξ», ἐν τῷ λίαν βραδέως περιελθόντι εἰς ἡμᾶς φύλλῳ τῆς 22 ἰανουαρίου, γράφει περὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ νοσοκομείου ὅτι ἡ κατάστασις αὐτοῦ τοιαύτη ἐστίν, ὥστε νὰ ἐπηρεάζεται ἐννεκα τῶν πολλῶν ἐλλείψεων ἡ λειτουργία αὐτοῦ καὶ εὐεργετικὴ δράσις. Τὸ δημαρχεῖον ἐπεκκλέσατο τὴν τῶν φιλανθρώπων συνδρομὴν, ἀνέλαβον δὲ τινες τὴν κατ' ἔτος χορήγησιν ποσῶν τινῶν, ὅτινα ἀνεπαρκῆ κρίνονται. Οἱ φιλότιμοι κύπριοι, οἱ τοσαύτην ἐπιδειχόμενοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προθυμίαν καὶ φιλογένειαν πρὸς ὑποστήριξιν σκοπῶν κοινωφελῶν, πιστεύομεν ὅτι, τῶν ἰδίων καὶ φιλανθρώπων παρ' αὐτοῖς θεσμῶν προνοοῦμενοι, θέλουσι σπεύσει πρὸς ὑποστήριξιν ἀσφαλῆ τοῦ νοσοκομείου Νεμεσσοῦ, τεκμηρίου ὄντος καὶ τούτου ζωῆς καὶ κινήσεως ἀρτίως καὶ εὐπροσώπου ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς.

Ἀγγλικανῶν προσηλυτευσις.— Ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Κύπρου» μαθηθόμεν ὅτι ἐκ Βαροσίων ἡγήθη τῇ διοικήσει τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ἱερεὺς Σύννοδος ὅτι, κατόπιν τῆς ἡμιστά χριστιανικῆς πολιτείας τῶν εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν προσηλυτευόντων καὶ μετὰ τὰ ἐν Λευκωσίᾳ γενόμενα, παρόμοιά τινα καὶ ἐν Βαροσίῳ ἐγένοντο. Τούτων ἕνεκεν ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Φιλόθεος, ἐπισκεψάμενος τὸν ἀρχιεπισκοπικὴν τῆς κεντρικῆς διοικήσεως, ἐζήτησε τὴν ἔρσιν τοῦ σκανδάλου, λαβὼν εὐχάριστον ἀπάντησιν. Εὐχόμεθα νὰ μάθωμεν ἀπὸ τῶν νεωτέρων κυπριακῶν ἐφημερίδων τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πόθου τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τῆς Κύπρου νὰ πύξη πλέον δηλαδὴ πᾶσα προσηλυτευτὴν ἐπὶ ἡρεῖα ἐν πληθυσμῷ στερεῶς διακατέχοντι τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ.

Η ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁργασμὸς ἀναμορφωτικὸς καὶ κινήσις μεταρρυθμιστικὴ, οὐχὶ ἀνεξίτητος προσοχῆς, παρκατηρεῖται ἀπὸ τινος ἐν τῇ Ρωσσίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Δὲν εἶναι ἄγνωστον καὶ εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὀρθόδοξον κόσμον ὅτι πυρετώδης διεξάγεται ἀπὸ ἔτους περίπου ἐργασία, ἐπισήμως τε καὶ ἀνεπισήμως, σκοποῦσα πρωτίστως τὴν μεταβολὴν τοῦ διοικητικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος κατὰ τρόπον μάλιστα ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοτελῆ, σύμφωνα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παρχαδίσεις, ἱκανοποιούντα δὲ ἀσφαλέστερον τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ λαοῦ, οὗτινος πνευματικὸς εἰς καρποφορίαν ἀγαθοποιὸν καὶ σωτήριον ποδαγέτης τέτακται, κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ἡ Ἐκκλησίᾳ. Δὲν εἶναι ἄγνωστον, περαιτέρω, ὅτι ἐπινεύσει αὐτοκρατορικῇ ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου ἔτους, Θεοῦ συναϊρουμένου, συγκλεῖται ἐν τῇ πρεσβυγενεὶ πρωτοθρόνῳ Μόσχᾳ Σύνοδος τοπικῆ ἀπάσης τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς ἱεραρχίας, μελετῶσα πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν ἀνασύστασιν Πατριαρχείου ἐν Ρωσίᾳ κατὰ τὰ καὶ ἄλλοτε πρὸ δικαιοσύνης ἐτῶν τεθεσπισμένα ἐν τῇ ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ γεγονός συγκλήσεως τοπικῆς Συνόδου καὶ ἀναδείξεως Πατριαρχείου ἀντιλαμβάνεται ὁ ἐδῶ κόσμος καὶ προσαγορεύει ἡ πεφωτισμένη μερίς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ πολιτικοῦ τύπου λίαν εὐπροσύνως καὶ θεωρεῖ ὡς ἀρχὴν καὶ περίοδον ἀναγεννήσεως ἐκκλησιαστικῆς σὺν αὐτῇ δὲ καὶ χριστιανικῆς ἀναμορφωτικῆς. Εἶναι ἄληθὺς τὸ γεγονός τούτου σπουδαιότητος, ὑπὸ ἀπόλυτον ἐκκλησιαστικὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐποψιν, ὥστε πᾶσα ἐκ προτέρου κρίσις νὰ κρίνεται πρόωρος, εἰ δὲ βούλει, καὶ ἐπισφαλῆς δι' ἀνέλιξιν μεγάλου γεγονότος, ἐφ' οὗ δὲν φαίνεται ἔλλειπον καὶ τὸ ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν πρεσβυγενῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τοὺς ἀρχαίους προμαχῶνας τῆς καθόλου ὀρθοδοξίας. Χρονογράφοι ἡμεῖς ἀπλοὶ ἀναγράφομεν νῦν τὰ ἐκτυλισσόμενα γεγονότα, ὡς ἐκτυλίσσονται ἡμερησίως, καὶ ὡς συζητοῦνται ἐν τῷ τύπῳ. Πρὸς ταῦτα πάντα ὅμως οὐκ οἶδαμεν, κατὰ τίνα λογικὸν καὶ ἱστορικὸν συνειρμὸν, παραλλήλως πρὸς τὴν διὰ τὸ ἀνωτέρω μέγα γεγονός ἐπιτελουμένην προπαρσκευαστικὴν ἐργασίαν, ἀνεφύη κατ' αὐτὰς, ἀδοκῆτως ὡς εἶπεν, ἕτερον ζήτημα ἐν τοῖς κόλποις τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἀναμείναν τὴν προσεχῆ σύγκλησιν τῆς τοπικῆς Συνόδου τ. ε. ἡ τάσις, κατὰ τινὰς δὲ καὶ γεγονότος, ἀνακηρύξεως, κατὰ τρόπον σχεδὸν στασιasti-

κὸν ὑπὸ ἐποψιν ἐκκλησιαστικῆς καὶ διοικητικῆς εὐταξίας, εἰς αὐτοκέφαλον τῆς Γεωργιανικῆς Ἐκκλησίας δίχα προηγουμένης συνεννοήσεως καὶ συνκινήσεως τῆς ἐν Πετροπόλει ἀγιωτάτης διοικούσης Συνόδου, ὑφ' ἣν ἐκκλησιαστικῶς ὑπάγονται αἱ ἐν Γεωργίᾳ ἐκκλησιαστικαὶ παροικίαι ἀπὸ αἰῶνος περίπου, ἀφ' οὗ χρόνου δηλονότι καὶ πολιτικῶς ὑπῆχθη ἡ Γεωργία εἰς τὸ εὐσεβὲς ρωσικὸν κράτος. Τὸ ζήτημα τοῦτο, οὐχὶ ἀμοιρον γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς σπουδαιότητος, συζητεῖται νῦν ἐν τῇ ἀγίᾳ Συνόδῳ τῆς Πετροπόλεως, δὲν λείπουν δὲ καὶ οἱ διὰ τοῦ τύπου τὰ κατ' αὐτὸ ἱστορικῶς ἀναγράφοντες καὶ κρίσεις ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐξενεγκόντες. Εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μεταφέρομεν ἐν μεταφράσει ἄρθρον ἐγκρίτου ἐφημερίδος τῆς Πετροπόλεως, «Slovo», γεγραμμένον μᾶλλον ἱστορικόν, συνηγοροῦν ὅμως οὐσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Γεωργίᾳ Ἐκκλησίας.

Πότε καὶ διατὶ ἔπαυσεν ἡ ἐκλογὴ καθολικοῦ πατριάρχου τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας.

(ἱστορικὸν ἀπομνημόνευμα)

«Γίνονται δὲ ταῦτα πάντα εἰς προφανῆ καταπάτησιν καὶ παράβασιν τῶν ἀνέκαθεν ταῖς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαις κτηθέντων καὶ αὐταῖς δι' οἰκουμενικῶν κανόνων καὶ νόμων ἐπικυρωθέντων δικαιωμάτων» (Ἐκ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τὴν ἁγίαν Σύνοδον).

Φεβρουαρίῳ μηνὶ τοῦ 1810, ὁ γενικὸς ἐν Γεωργίᾳ στρατιωτικὸς διοικητὴς στρατηγὸς Τορμασώφ ἔγραψε τῷ αὐτοκρατορικῷ ἐπιτρόπῳ παρὰ τῇ ἀγιωτάτῃ Συνόδῳ πρίγκηπι Α. Ν. Γαλίτσιν σὺν ἄλλοις τὰ ἐπόμενα: «Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Γεωργίᾳ κλήρου καθολικὸς πατριάρχης Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου, κατὰ πάντα δίκαιον λόγον εἶναι πρόσωπον σπανίων προσόντων καὶ ἀρετῶν, κοινῶς ὑπὸ πάντων σεβόμενον» ὀλίγον ὅμως βραδύτερον ὁ στρατηγὸς Τορμασώφ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν τὰδε: «Καίτοι δὲν ἔχω ὑψηλὴν διαταγὴν ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γεωργικὸν καθολικὸν Ἀντώνιον, οὐχ ἥττον κατῆκον ἐμὸν θεωρῶ εἶναι ἀναφέρειν, ὅτι, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἀδύνατον νὰ προσδοκᾷ τις, ὅπως ὁ καθολικὸς Ἀντώνιος φέρῃ διὰ προσηκούσης ἐνεργείας εἰς τὰς ἐξ ὑποθέσεις ἐνταῦθα τὰς ἀφορώσας εἰς τὸν κλῆρον τὸσον ἕνεκα τῆς ἐπισφαλοῦς ὑγείας αὐτοῦ, ὅσῳ ἐπὶ μᾶλλον ἐκ συνηθείας νὰ διεξάγῃ πάντα κατὰ βούλησιν, οὐδενὶ ὑπέχων εὐθύνας μηδὲ δίδων τινὶ λόγον· τὸ δίκαιωμα δὲ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ δικηγωγῆς, κατὰ τὰ ἐδῶ ἔθιμα, δίδωσιν αὐτῷ ἡ ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καταγωγὴ αὐτοῦ· καθόσον οὗτος τυγχάνει υἱὸς τοῦ βασιλέως

Ἡρακλείου καὶ ἀλλοῦ τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Γεωργίας διὰ τοῦτο δὲ ὠφελίμων θεωρῶ νὰ διορισθῇ ἐξάρχος τῆς ἀγιοτάτης Συνόδου ἐν Γεωργίᾳ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βαρλαάμ, ὡς μέλος τῆς διοικούσης Συνόδου, ἐποπτεύων τὴν πνευματικὴν διοίκησιν, τὴν ἰσχύουσιν ἐν Ρωσίᾳ, Περσίᾳ καὶ ἐν ὅ τοις καθολικῶς Ἀντώνιος μείνῃ ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου ἀνέχωρησε τὸν νοέμβριον τοῦ 1810, τοῦτο θὰ ἦτο οὐχὶ ἀνωφελεὶς διὰ τὰς ἐδῶ ὑποθέσεις, ὅπου θὰ ἠδύναντο νὰ λαμβάνη σύνταξιν 6.000 ρούβλια εἰς λογαριασμὸν τῶν Γεωργιανῶν εἰσοδημάτων.

Ἡ αἵτησις αὕτη τοῦ στρατηγοῦ Τορμασώφ εἰσηκούσθη ἐν Πετρούπολει χάρις εἰς τὴν παθητικὴν σχέσιν τῆς ἀγιοτάτης Συνόδου πρὸς αὐτόν, ὡς συνέβη πρὸ ἐκατὸν ἐτῶν, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν κατηργεῖτο τὸ Πατριαρχεῖον ἐν Ρωσίᾳ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Γεωργικὴ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τοῦ 1811 μέχρι σήμερον διευθύνεται ὑπὸ ἐξάρχων, διοριζομένων ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναμφερήτως θὰ ἀναγράψῃ ἐν ταῖς σελίδι αὐτῆς περιέργων γεγονότων, τὴν ἀνταπολὴν αἰωνίου διχοχῆς καθολικῶν τῆς αὐτοκεφαλῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας χάρις εἰς τὴν αἵτησιν τοῦ στρατηγοῦ πολέμου. Τὰ αἴτια διὰ ποιοῦσιν τοιαύτην ἐκκλησιαστικὴν μεταρρυθμίσιν, τὰ προσαχθέντα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τορμασώφ ἐν τῇ ὑποβληθείσῃ ἐκθέσει αὐτοῦ, μακρὰν τοῦ νὰ ὦσι καθ' οἷον δὴ τινὰ λόγον κανονιστικῆς φύσεως, δὲν ὑπόκεινται καὶ εἰς οὐδεμίαν λογικὴν κρίσιν. Ἀ' αἴτιον «ἡ ἐπισφαλὴς ὑγίεια τοῦ καθολικοῦ Ἀντωνίου, ὅστις τῷ 1810 ἦν 47 ἐτῶν, ζήσας εἴτα ἐν Ρωσίᾳ ἀκόμη 18 ἔτη ἐν καλῇ ὑγίειᾳ ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐχ ἦν τὸν ἀσθενῆ τὴν ὑγίειαν καθολικὸν ἦν δυνατόν νὰ ἀντικαταστήσῃ διὰ νέου καὶ υἱοῦς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πολλῶν ὑποψηφίων Β' αἴτιον ἦν ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἦν βασιλόπαις (οὗς τότε μετέγαγον εἰς Ρωσίαν) ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι βάσιμον διότι ἠδύναντο νὰ προτείνωσι τοῖς γεωργιανοῖς νὰ ἐκλέξωσι καθολικὸν ἀπλοῦν θνητὸν ἀντὶ βασιλόπαιδος, πράγμα, ὅπερ οὐδόλως ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ἐν τέλει, Γ' αἴτιον προσαχθέν ὑπὸ τοῦ Τορμασώφ διὰ τὴν ἐπινεχθεῖσαν μεταρρυθμίσιν, ἣν ἡ δὴθεν κακὴ διεξαγωγὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαχειρίσεως ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι πειστικόν· ἦν δυνατόν νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἐξέλεξις καὶ ἐπιβεβῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰσοδημάτων γνωστὸν δ' ἐτέρωθεν τυγχάνει ὅτι οὐχὶ ἀπᾶς ἀνεκλήροισαν μεγάλαι κατασχρήσεις καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς διοικήσεως τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ρώσων ἐξάρχων οὕτω π. χ. ἀκόμη τὸ πα-

ρελθὸν φθινόπωρον διεπιστώθη κατάχρησις ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ ἐν Τιφλίδῃ συνοδικοῦ Πατριαρχείου ποσούτων 200 χιλ. ρουβλίων παρ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν λογιστικῶν ἐξελεγγέων.

Ἄξιον ἐπίσης προσοχῆς εἶναι καὶ τὸδε· ὅτι ὁ στρατηγὸς Τορμασώφ, μὴ ἔχων ὑψηλὴν ἀπόφασιν ἀφορώσαν εἰς τὸν γεωργικὸν καθολικὸν Ἀντώνιον, κατ' ἰδίαν ἐπιθυμῶν καὶ πεποιθὲς ὑπεκλίνετο πρὸ ζήτημα περὶ καταργήσεως τοῦ καθολικατοῦ καὶ ιδρύσεως ἐξάρχτου ἐν Γεωργίᾳ.

Τοιοῦτο τρόπο λοιπὸν ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀνεξαρτήτου καθολικατοῦ εἰς ἐξάρχτον τῆς ἀγιοτάτης Συνόδου, ἡ παροκτίσις καὶ ἀπομάκρυνσις ἀνευ δικῆς καὶ ἐξελέσεως τοῦ ἰσοβίου ἐκλεγμένου καθολικοῦ τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας, πάντα ταῦτα ἐγένοντο διὰ συμμετοχῆς τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίας καὶ ρωσικῆς τοιαύτης Συνόδου. Αἱ συνέπειαι τοιαύτης μεταβολῆς ἦσαν λυπηρόταται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν λαόν, ἰδικιτέρως ὅμως ἡ ἑλλείψις πίστεως ἐν τῷ λαῷ πλήρη, περὶ ἧς αἱ ἐκθέσεις τοῦ κλήρου τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ λαοῦ μόλις διδόντι ἀμύδαν ἔννοιαν. Περὶ ὠφελείας δὲ ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν λαόν ἢ τὸ κράτος, εἰς ἣν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὑπελόγιζον οἱ μεταρρυθμισταί, οὐδὲ λόγος καὶ δύναται νὰ γίνῃ. Τὰ λυπηρὰ γεγονότα πλήρως ἀποσυνθέσεως τοῦ θρησκευτικοῦ βίου ἐν Γεωργίᾳ πρόκεινται πρὸ τῶν ὀρθολογικῶν πάντων. Ἡ συνάθροισις ἰδίᾳ αὕτη διετέλεσε τὴν πεποιθῆσιν πάντων τῶν εὐλαρινῶς ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν τύχην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὸ ὅτι ἀναγκάσιον καθίσταται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ ἀρχαῖον καθεστὸς τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας, καθεστὸς δεδοκιμασμένον, τηρηθὲν ἐπὶ 14 αἰῶνας ἐν μέσῳ καταιγίδων καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιδρομῶν.

Νῦν ἡ δικανόσις τοῦ ζητήματος τοῦτο παρῶν σιζέται ἀπλῆ καὶ φυσικὴ ὡς ἐξῆς· νὰ ἐρωτηθῇ ὁ ἐν Κωνσταντίνῳ αὐτοκρατορικὸς ἀντιβασιλεὺς κόμης Βαρνατόφ Δάσκωφ, πράγματι εἶναι τόσον ἀπελπίς ἡ κατάστασις τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς, ὡς παρίσταται αὕτη ἐν ταῖς γεωργικικαῖς ἐκθέσεσι καὶ ἄλλαις ἀνακρινάσεσιν, ἡ 25ῃς δὲ πείρα ἐδικαίωσεν ἄρα γε τὴν προὑποθεσιν τοῦ στρατηγοῦ Τορμασώφ περὶ τοῦ ὠφελίμου τοιαύτης μεταβολῆς διὰ τὴν Γεωργικικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ καὶ ἐν γένει τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, διὰ τὸν γεωργικὸν λαόν, ἡ τὸ ρωσικὸν κράτος.

Ἐνὶ λόγῳ αὕτη ἐκείνη ἡ ἀρχή, ἥτις ἀνέτειλε τὴν διχοχῆν τῶν καθολικῶν τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας, πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀσκόπου, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς βλά-

θης τοιοῦτου μέτρου, δύναται ἐκ νέου νὰ ἀνανώσῃ τὸν πρώην ὁργανισμὸν καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, ἐπιτρέποντα τοῖς γεωργιανοῖς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καθολικοῦ τῆς ἐκτῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ μητροπολίτης Μόσχας Φιλάρετος ἰθαίρεται τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας, τὴν διακόσασαν ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος τὴν ὀρθοδόξιν ἀγιοτάτην, ὡς **μόρτυρον** τῆς ὀρθοδοξίας τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲ ἡ τελευταία αὕτη ἐναγκάσῃ εἰς διάνην τὴν αὐτῆς μάρτυρα καὶ πρεσβυτέρων ἀδελφῶν ὑπὸ ἰδιότητα κατηγορουμένης, αὕτη δὲ ἰδίᾳ ἐμφανισθῇ συνάμα καὶ ὡς κατήγορος εἰσαγγελεὺς καὶ ὡς δικαστής, τότε τοιαύτη περίπτωσις δύναται τὰ θεωρηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου **ἀδυνάτου** ἐν τῇ πράξει τῇ δικαστικῇ διὰ τοῦτο ἐὰν τὰ πράγματα ἐβῇσαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, τότε ἀντιπρόσωποι ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν, Γεωργικικῆς καὶ Ρωσικῆς, ἂς ἀποταθῶσιν εἰς τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίαν, μέρος τῆς ὁποίας αὐταὶ ἀποτελοῦσιν, ἂς κρίνῃ αὕτη καὶ δικάσῃ αὐτοῦ καὶ ἂς ἐκδώσῃ ἀπόφασιν, εἰς ἣν ἀμρότερὰ τὰ ἐρίζοντα μέρη ὀφείλουσι νὰ ὑπακούσωσιν. Ἄλλως τε δὲν φάνεται δικαίον ἵνα ἐν τῷ παρόντι ζητηματικῷ δικασταὶ παραστώσιν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ πρῶν τε καὶ νῦν τοιοῦτοι ἐξάρχαι, συνεδριάζοντες ἐν τῇ Συνόδῳ, ὅρ' ὧν ἡ διοίκησις τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ἀνωμόλος, ἀντικανονικὴ καὶ κυρία ἀφορμὴ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς καταπτώσεως τοῦ λαοῦ. Ἐν τούτῳ βεβαίως ὑπάρτει εἰναι οὐχὶ τὰ πρόσωπα ἀλλὰ τὸ σύστημα, τῶν συνεπειῶν οὐχ ἦν τὸν μενουσῶν τῶν αὐτῶν.

Περαιτέρω λέγεται ὅτι ἡ μεταρρυθμίσιν τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς ἐν Γεωργίᾳ Ἐκκλησίας, εἰ καὶ οὐσιαστικῶς ἀντιβάνει «εἰς τὰς συνοδικὰς διατάξεις», ἀλλ' ὅμως ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἐπὶ σκοπῷ δὴθεν πολιτικῷ ἐν τούτῳ δ' ἐγκρίεται κυρίως τὸ σφάλμα, ὅτι δηλ. ἐν ζητηματικῇ θρησκευτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς οὐχὶ σπανίως προεξάρχει καὶ διευθύνει ἡ **πολιτικὴ** μὴ ἡ **θρησκευτική**. Ἡ δὲ καὶ τυφλῶ δῆλον ὅτι παρ' ἅλα ταῦτα ὁ σκοπὸς οὗτος δὲν ἐπετεύχθη ὅτι μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μεταβολὴν οἱ γεωργιανοὶ δὲν ἐγένοντο οὔτε θρησκευτικώτεροι, οὔτε ἡθικώτεροι, οὔτε περισσότερον ἀφοσιωμένοι τῇ Ρωσίᾳ ἢ ὅσον ἦσαν ἐπὶ τῶν ἰδίων «καθολικῶν» διότι σύστημα ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἐξασθενήσας τὴν πίστιν ἐν τῷ λαῷ, δὲν δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὰ κυβερνητικὰ ἰδεώδη. Ἐὰν δὲ ἐν διαρκείᾳ 27 ἐτῶν π. ε. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ρωσσο-γεωργικικῆς συνθέσεως τῷ 1783—1810 οἱ γεωργιανοὶ καθολικοὶ Ἀντωνίου ὁ Α' καὶ Ἀντωνίου ὁ Β' οἱ θεωρούμενοι μέλη τῆς ἀγιοτάτης Συνόδου, διηθρονοῦν τὴν

Γεωργικικὴν Ἐκκλησίαν ἀνεξαρτήτως, κατ' οὐδὲν δὲ ἀπέδειξαν τὸ ἀκατάριστον αὐτῶν καὶ ἀνωφελεῖς, ἐπιτρέπεται ἄρα γε νὰ ὑποπτεύῃ τις ὅτι θὰ συμβῇ τοιοῦτό τι ἐν τῷ μέλλοντι! Τὸ ὑποπτεύειν καὶ διορῆν ἐν τῷ πόθῳ τῶν γεωργιανῶν τοῦ ἔχειν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἐκλεγμένον καθολικόν, χωρισμὸν, εἶναι ἐξίσου ἀβάσιμον, ὅσην τὸ ὑποπτεύειν διὰ τοὺς ρώσους χωρισμὸν, ἐπιποθοῦντας μετὰ δικαιοσιγῇ περίοδον ἔχειν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν πατριάρχην.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, τὴν ἀνακίνησιν τοῦ γεωργιανικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τοῦτο ζητήματος ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς γεωργιανοὺς ἐπαναστάτας. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐσχάτη ἀγένη καὶ ἑλλείψις εὐσυνειδήσεως· διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ ἐπαναστάται οὗτοι οἱ ἄλλως ἐπονομαζόμενοι «κοινωνισταί»—ἐπαναστάται ἀρνούνται καὶ Ἐκκλησίαν καὶ πίστιν καὶ ἠθικότητα. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεύρη μόνον ἀρ' αὐτοῦ ὅποτε κατέστη ἐμφανὲς πλέον τὸ ἀνωφελεῖς τοῦ ὑπερστώτος διοικητικοῦ συστήματος τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνδιαφέρονται μετὰ συμπάθειας πάντες οἱ ἀληθεῖς υἱοὶ τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαρδίως θλιβόμενοι διὰ τὴν μείωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ τὴν ἑλλείψει αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου, ἀδυνατούντος νὰ δείξῃ εἰρηνοποιὸν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ κατὰ τὰς παρούσας θυελλώδεις περιστάσεις. Ὅτι νῦν εἰς εὐνομούμενον κράτος καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ὁμίλησε περὶ τῶν δικαιομάτων αὐτῆς οὐδὲν τὸ θαυμαστόν. Περισσότερον ἐωλε φάνονται τὰ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς Εἰδήσεσι (ἐπισήμου ὄργανον τῆς ἀγιοτάτης Συνόδου) καταχωρισθέντα ἄρθρα, ἀνήκοντα πιθανῶς εἰς τὸν καλὸν . . . τοῦ λεημονοῦντος πᾶν εὐαγγελικὸν ρημάτων «ἀγαπᾶ θεράπευσον σεαυτὸν» καὶ «μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε».

Συμπερασματικῶς δεόν νὰ εἰπωμεν ὅτι συνῶδῃ τῇ σοφῇ ρήτρῃ prévoir,—preparer,—prevenir, μὴ ἀναβῆλλοντες, μὴδὲ κρύπτοντες ἐπὶ μακρὸν ἐν κινήσει, ἀμελητὶ πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐκλογὴ καθολικοῦ τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας· λεπτομερείας δὲ ἄλλας δηλ. περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀγιοτάτην Συνόδον, περὶ διευθύνσεως τῶν εἰσοδημάτων τῆς Γεωργικικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν τοῦτοις ὁμοίων νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἰδικιτέραν ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἐξ ἀντιπροσώπων ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα κανονίσῃ καὶ ἐκπονήσῃ.

Ἐν Μόσχῃ

† Ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

§ 1.

Τίνα ὅμως τὰ ὅρια τῆς ἱστορικῆς γνώσεως, τίνα δὴλα δὴ πρέπει ἐκ τοῦ παρελθόντος ἵνα γινώσκωμεν, τίνα πρέπει ἵνα διδασκώμεθα, τοῦτο τῇ ὑποθέσει τοῦ λόγου τοῦδε οὐχ ὑπόκειται· ἄλλης ζητήσεως ἔργον καὶ ἄλλης εὐκαιρίας. Καὶ πάλιν ἐὰν περὶ συγγραφῆς ὁ λόγος, ἄλλην ζήτησις· τίνα δὴλα δὴ φευκτέον, τίνα σιωπητέον, τίνα τάξιν ἐν τοῖς γεγονόσιν ἐφαρμοστέον, καὶ τοῦτο οὐχ ὑπόκειται τῷ λόγῳ τῷδε. Τοῦναντίον μετὰ τὰ ἀνωθι εἰρημένα, φέρε ἐξετάσωμεν τὰς σχέσεις τῆς ἱστορίας ὡς ἐπιστήμης πρὸς τὰς λοιπὰς γνώσεις τίνας ἐξ αὐτῶν ἀρύεται ἀλλ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει καὶ ἡ ὑπομονὴ ὑμῶν συγχωρεῖ.

Πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι συνδέονται πρὸς ἀλλήλας πολὺ ἢ ὀλίγον, ζωογονοῦνται δὲ διὰ τῆς φιλοσοφίας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο Δέσποινα τῶν ἐπιστημῶν καλεῖται. Ἡ ἱστορία ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἰδίαν θέσιν ἐξαίρετον κρατοῦσα δὲν ἔχει δύο μόνον ἐπικουρικὰς ἐπιστήμας τὴν Γεωγραφίαν καὶ τὴν Χρονολογίαν· δὲν ἔχει μόνον δύο ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους· κατέστη πολυόμματος Ἄργος, ὅστις ἀπὸ περιωπῆς μετὰ περισσῆς προσοχῆς βλέπει τὰ διαφέροντα αὐτῷ καὶ σπουδῆς ἄξια εἴτε εἰς τὸν καθόλου βίον τῆς ἀνθρωπότητος εἴτε εἰς περιόδον τινα αὐτοῦ ἀφορῶντα.

§ 2.

Οὕτω βοηθητικὰς τῇ ἱστορίᾳ ἐπιστήμας ἔχομεν πρὸς τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ τῇ Χρονολογίᾳ τὴν Ἑθνολογίαν ἢ Ἑθνογραφίαν τὴν Ἐπιγραφικὴν, τὴν Παλαιογραφίαν καὶ τὴν Παπυρογνωσίαν, τὴν Νομισματικὴν, τὴν Πολιτικὴν καὶ Διπλωματίαν καὶ τὴν Νομικὴν, τὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Τέχνης, τὴν Φιλολογίαν καὶ τὴν Γλωσσολογίαν, καὶ αὐτὰς τὰς σκαφὰς, αἵτινες πανταχοῦ τῆς κλασικῆς γῆς ἐκτελεσθεῖσαι καὶ ἐκτελούμεναι ἀνεγέννησαν τὰς ἱστορικὰς γνώσεις. Ὁ φίλος Reinach κρίνων νέας ἐκδόσεις βιβλίων ἀπεφάνητο οὐχὶ ἀνευ λόγου³² ὅτι οὐ

³² συνέχεια ἀπὸ σελ. 103—104.

32. R. Etudes Grecques, No 75 (1904)

peut plus faire l'érudition ni d'histoire sans toucher à beaucoup de choses, sans voir s'ouvrir devant soi beaucoup de routes, et si l'on ne peut pas les parcourir toutes, du moins on est forcé de savoir qu'elles existent. Καὶ ἔχει δίκαιον. Διότι ἐκτὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, Σικελίᾳ, Λιβύῃ, Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ ἀνακαλύψεων, ἐκτὸς τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Βαβυλώνης καὶ τῆς Νινευτ, τῆς Νούμφαρ τῆς Περσεπόλεως καὶ τῶν Σούσων, τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, τῆς Ἡλιουπόλεως (Βααλβέκ) καὶ τοῦ Ζινδζιρλί δὲν πρέπει ἵνα λησμονήσωμεν τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Δωδώνης, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος, τοῦ Ορχομενοῦ καὶ τῆς Τροίας, τὰς τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῶν Δελφῶν τὰς ἐν Ἀργεὶ καὶ Κορίνθῳ, τὰς ἐν Ἐλευσίνι καὶ Δήλῳ καὶ Θέρμοις, τὰς ἐν Ἰθάκῃ καὶ ἐν Λευκάδι, τὰς ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Χαιρωνείᾳ, τὰς ἐν Φιγαλείᾳ καὶ Μεγαλοπόλει, τὰς ἐν Ἀμύκλαις καὶ Σπάρτῃ τὰς ἐν Σαμοθράκῃ καὶ Λήμνῳ, τὰς ἐν Θήρᾳ καὶ ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Μύλῳ καὶ Τήνῳ τὰς ἐν Κῷ καὶ ἐν Ρόδῳ, τὰς ἐν Ἀσσοῦ τῆς Μυσίας, τὰς ἐν Νεανδρείᾳ, τὰς ἐν Περγάμῳ, ἐν Μαγνησίᾳ τῆς πρὸς Σιπύλῳ καὶ Μαγνησίᾳ τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ, τὰς ἐν Μυρίνῃ καὶ Ἰασῷ καὶ Νοτίῳ, τὰς ἐν Ἐφέσῳ, τὰς ἐν Διδύμοις καὶ Μιλήτῳ, τὰς ἐν Πριήνῃ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ἔχομεν σήμερον ἄλλην Πουμπλίαν μικροτέραν ὅμως ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, τὰς ἐν Λαγίνῃ καὶ ἐν Τράλλεσι καὶ Ἀφροδισιάδι³³.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

§ 1.

Γεωγραφία.—ἈΓλαῦκας ἐς Ἀθήνας προσκομίζω, ἵνα τὸ παλαιὸν ἀναμνησθῶ, ἐὰν θελήσω ν' ἀποδείξω πρᾶγμα ἀφ' ἑαυτοῦ εὐαπόδεκτον, ὅτι ἡ Γεωγραφία εἶναι ἐκ τῶν πρωτίστων βοηθητικῶν τῇ ἱστορίᾳ μαθημάτων, γέφυρα ἐν γένει τῶν φυσικῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ Γεωγραφία ἐξετάζει τὰ μέρη, ἐν οἷς τὰ διάφορα συμβάντα ἀνεκλήθησαν, ἰδίως δὲ ἡ ἱστορικὴ λεγομένη Γεωγραφία καὶ ἡ στρατιγικὴ³⁴ προβαίνει μέχρι καὶ

33. Τὰς περὶ ὧν τούτων ἐργασίας ἔσχον ὑπ' ὄψιν καὶ πάντα τὰ σχετικὰ, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἵνα ἐξογκώσω τὸ βιβλίον διὰ παραπομπῶν εἰς ἑκατοντάδα τοῦλάχιστον ἀρίστων βιβλίων καὶ μονογραφιών.

34. Προβλ. Oberhummer E. Die Aufgabe d. historischen Geographie. Verh. d. IX geogr. Tages in Wien 1891—Lammert: Die neusten Forschungen auf antiken Schlachtfeldern in griechenland ἐν N. Jahrb. f. Klass. Aldertt. 1904 σ. 112—134, 195—212 252—279.

τῆς λεπτομεροῦς περιγραφῆς τοῦ τόπου καὶ τῆς παρατάξεως τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων, ἐξ οὗ ἡ Ἱστορία τελευταῖον πολλὰ ὠφελήματα εἶδε καὶ ἡ χαρτογραφία. Ἡ Γεωγραφία, ἥτις παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι θεωρεῖται σήμερον ἐτι μάθημα ὑποδεὲς καὶ ταπεινὸν πρὸς ζημίαν ἐθνικὴν, προητοίμασεν εἰς τὴν Ἱστορίαν τὰς διαφόρους χώρας. Ἡ Γεωγραφικὴ θέσις τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Φοινίκης, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας εἰσήγαγε τὰς χώρας ταύτας εἰς τὴν Ἱστορίαν· ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ἀσσυρίας π. χ. ὠδήγησε τοὺς μεγάλους τῆς χώρας ταύτης βασιλεῖς ἵνα χωρῇσιν μέχρι τῆς Μεσογείου, μέχρις αὐτῆς τῆς Κύπρου, πράγματι τε καὶ τέχνῃ³⁵. Οἱ Φοῖνικες ἐκ τῶν κέντρων τοῦ Λιβάνου εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους προῦχώρησαν· εἰρηνικὴν μᾶλλον ὁδὸν ἑαυτοῖς διανοίξαντες καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ πλούτου πλουτοῦντες. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῶν καὶ τοῦ Νείλου, τοῦ θεοῦ αὐτῶν³⁶.

Τέλος δὲ ἡ Ἑλλὰς στηρίγματα ἔχουσα τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ συνοδὸν τὴν πτερωτὴν Νίκην³⁷ ἐγένετο φύσει καὶ θέσει Μουσῶν καὶ Μαθήσεως κατοικία ὑπόδειγμα δὲ πολιτισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως, διότι καὶ φύσις καὶ πρόνοια εἰς ἓν συνέπεσον· Καὶ ἡ κοσμοκράτειρα Ρώμη εἰς τὴν ἑναντι χερσόνησον ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως ὠρμήθη, καὶ τὴν Μεσόγειον ὅλην θαυμαστὴν λίμνην δι' αὐτὴν καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὴν κατέστησε ὥς καὶ οἱ μετὰ τὴν Ρώμην τῆς Μεσογείου ἡγεμονεύσαντες Ἀραβες καὶ Βυζαντινοὶ καὶ Ὀθωμανοὶ καὶ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι. Πόσον δὲ ἡ φυσικὴ διάπτυξις τοῦ ἐδάφους συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐγκατοίκων, περιττὸν εἰς εἰδότας ἵνα ὑπομνήσκω. Τοῦτο μόνον λέγω ὅτι σήμερον ἡ γνῶσις τῶν

Γεωγράφων ὁμοιάζει ὠκεανῷ· εἶναι μὲν ὁμαλὴ, ὥς ὁ Ὀκεανὸς, οὐχὶ ὅμως περιορισμένη· περιορίζεται μόνον ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος ὅστις ὀφείλει ἵνα γινώσκῃ τίνα ἐξ αὐτῆς τὰ μεταδοτέα, ἐὰν διδάσκῃ Ἱστορίαν ἢ Γεωγραφίαν³⁸.

§ 2.

Χρονολογία.—Ἡ Χρονολογία παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ὡς ἐπιβοηθητικὸν μάθημα μνήμης μόνον εὐμάρειαν ἐλέγχον. Καὶ ὅμως ἀπαραίτητος ἡ γνῶσις οὐχὶ μόνον χρονολογιῶν ἀλλὰ καὶ χρονολογικῶν συστημάτων ἔστω ὀλιγίστων ἐτι, τοῦ τῶν Ὀλυμπιάδων, τοῦ ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, τοῦ τῶν Σελευκιδῶν, τοῦ τῶν Ἰνδικτιῶνων, τοῦ τῆς Ἑγείρας. Πρὸς τῇ γνῶσει τοῦ τόπου καὶ ἡ τοῦ χρόνου σήμανσις ἐπιβάλλεται ἵνα συγκρίνωμεν πολλὰς ἐποχὰς καὶ πολλὰ πράγματα. Εὐτυχῶς ὑπάρχουσι σήμερον πολλοὶ παραλληλιστικοὶ πίνακες χρονολογικῶν συστημάτων πρὸς κοινὴν χρῆσιν διευκολύνοντες τὰς ἐργασίας τῶν ιστορικῶν.

§ 3.

Ἔθνολογία. Ἔθνογραφία.—Μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων πάντες συνέχεαν τὴν Ἀνθρωπολογίαν, τὴν Ἔθνολογίαν—Ἔθνογραφίαν. Ἀλλ' ἡ Ἀνθρωπολογία καθόσον ἡ Ἐπιστήμη ἐξετείνετο καὶ ἀνεπτύσσετο περιορίσθη εἰς τὸν περὶ τοῦ ἀνθρώπου λόγον ὑπὸ φυσικῶν μόνον ἐποψιν, ἐνῶ ἡ Ἔθνολογία κατέστη ἐπιστήμη, ἐν ἣ γίνεταί λόγος περὶ τῶν ἐθνῶν, τῶν φυλῶν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, περὶ τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος ἐκάστης αὐτῶν, περὶ τῆς διαδόσεως αὐτῶν καὶ ἐπικρατήσεως ἅμα δὲ καὶ περὶ τῆς ψυχολογικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, δανειζομένη τὸ ἀνατομικὰ δεδομένα ἐκ τῆς Ἀνθρωπολογίας, ἀποσπασθεῖσα τῆς «Ἔθνογραφίας» καὶ διακριθεῖσα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1886.

Ἡ Ἔθνογραφία εἶναι ἡ ἐπιστήμη ἐν ἣ γίνεταί λόγος περὶ τῆς καταστάσεως τῶν λαῶν τῶν ἐπὶ τῆς οἰκουμένης περὶ τῆς διαίτης αὐτῶν, τῆς γλώσσης, τῶν θεσμῶν καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν· εἶναι περιγραφικὴ μᾶλλον ἐπιστήμη, ἥτις δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς δυνατὰς φυσικὰς σχέσεις τῶν λαῶν καὶ τὰς συγγενείας αὐτῶν. Ἐκ τῆς Ἔθνολογίας δὲ καὶ Ἔθνογραφίας ἔχει

35. Τοῦ Σαργῶν ἐν Κύπρῳ ἀνευρεθεῖσα στήλη ὑπερφυσικοῦ μεγέθους τῇ 1815 κοσμεῖ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Πρβλ. Μυστακίδου ἐν Κυριακίδου 10' ἑκατονταετ. σ. 192.

36. Ἐν Rec. des Travaux r. XXI 1899 ἐδημοσιεύθη Ἐκθεσις θαλασσίας περιόδου τοῦ ἱεροδούλου Wen—Amon τοῦ ἐν Θήβαις ναοῦ γενομένης κατὰ τὸν 18' αἰῶνα εἰς Φοινίκην καὶ Κύπρον. Πρβλ. περὶ τούτου καὶ ἐν Mit. Vorderasiat. Gesells. τ. Α' (1900) σ. 14—29 πραγματείας τοῦ M. Müller.

37. Ἀγγεῖον τοῦ Δαρείου ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως Monum. Inscrit. Arch. IX, 50—51.—Ὅρα καὶ Geschichte der Wis. Erdkunde der Griechen ὑπὸ Berger Ba ἑκδ. 1903 ἐν Λειψίᾳ· καὶ Geschichte der Erdkunde ὑπὸ Günther ἐν Βιέννῃ 1904, τὰ μόνον κάλλιστα διὰ τὴν Ἱστορικὴν Γεωγραφίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀρχαίαν.

38. Πρβλ. ὅσα μακρὰ περὶ τοῦ θέματος τοῦτο ἔγραψα ἐν τῇ προλόγῳ τῆς Μεγάλης Γεωγραφίας τῆς ὑπ' ἐμοῦ ἐκδομένης.

ὁ ἱστορικὸς ἵνα ζητήσῃ τὰς διαιρέσεις εἰς φυλάς, τοὺς ἀρχικοὺς τύπους τοῦ βίου ἐκάστης αὐτῶν καὶ πάντα τὰ συμπαρομαρτοῦντα τῷ βίῳ τῶν φυλῶν καὶ ἔθνων καταρτίσῃ δὲ σχέσεις καὶ βαθμοὺς ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀναπτύξει ἀποδίδους τὸ ἀκριβὲς ἐν τούτοις διὰ τὰς μεταβολὰς, τὰς μεταναστεύσεις, τὴν εὐδοξίαν ἢ τὴν ἀδοξίαν τῶν τόπων, οὓς κατόκησεν ἢ κατοικεῖ λαός³⁹.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

§ 1.

Ἐπιγραφικὴ.—Ἡ Ἐπιγραφικὴ ἐπαγγέλλεται τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν γενομένων ἐπιγραφῶν, τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐξαγωγήν διὰ τὴν ἱστορίαν συμπερασμάτων. Ἐπιγραφαὶ καλῶς ἀναγινωσκόμεναι εἰσὶν ἡ ἀρίστη καὶ σαφεστάτη πηγὴ, ἐξ ἧς ὁ ἱστορικὸς δύναται ἵν' ἀντλήσῃ ὠφελείας πολλὰς ἢ ὀλίγας ἀλλὰ πάντως βεβαίας· εἰσὶ κείμενα πρωτότυπα, εἰσὶ τεκμήρια ἀναμφισβήτητα, δι' ὧν ἐξηγοῦνται σήμερον τοσαῦται λεπτομέρειαι τοῦ θρησκευτικοῦ, τοῦ διπλωματικοῦ, τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων· εἰσὶν τὰ μόνα μνημεῖα, δι' ὧν διηρυνήθη καὶ ἐπληρωθῇ ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης, συνεπλήχθη δὲ καὶ συναπληρωθῇ καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν, οἵτινες δὲν νύμωρονσαν ἱστορικῶν ἀξίων, ἵνα ἱστορήσωσι τὰ κατ' αὐτοὺς ἢ τῶν ὁποίων αἱ πράξεις ἀναγραφεῖσαι ἐκ πλείστων χρόνων ἀπώλονται. Αἱ ἐπιγραφαὶ εἰσὶ τὰ μόνα μνημεῖα, δι' ὧν ἐκλελοπιῦνται γλῶσσαι ἀνέστησαν σήμερον ἱκέτιδες τῇ Ἐπιστήμῃ, ὥς ἡ τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων ἢ τῶν Σύρων, ἢ τῶν Φοινίκων καὶ Καρχηδονίων, ἢ τῶν Αἰγυπτίων, ἢ τῶν ἀρχαίων Τούρκων, ἢ τῶν ἀρχαίων Περσῶν, ἢ τῶν Χιμαριτῶν, τῶν κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς Ὀμηριτῶν ἀναμένεται ὅμως

39. Ὁραῖον βιβλίον κατ' ἐμὲ τόδε: Ethnology, in two parts ὑπὸ Keane 2 ἐκδ. 1896, Cambridge. Περί Ἐθνολογίας—γραφίας ὅρα διδακτικὴν διατριβὴν τοῦ Grassl (1904. Svltzbach) Herodot als Ethnologe ἀκριβέστερον ἄλλαχού.

* Τί ἐκ τῆς Ἐπιγραφικῆς ἠντλήσεν ἡ Φιλολογία, ἡ Διλεκτολογία (Meisterhans, Γραμματικὴ τῶν Ἀττικῶν Ἐπιγραφῶν εἰς 3ην ἐκδ.) ἄλλου θέματος ὑποκείμενον. — Griech: Dialektinschriften Collitz—Bechtel. Δυστυχῶς δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν τοῦ Larfeld. Handb. d. Griechischen Epigraphik.

ἢ ἐξήγησις τῆς τῶν Χετταίων γραφῆς, δι' ἣν πολλοὶ σοφοὶ κόπτονται.

Διὰ τῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας δεκαετηρίδας ἀνεκαλύφθησαν, πολλὰ γινώμιναι τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἐκυρώθησαν συνέπληρώθησαν ἢ ἀνεπλήρωθησαν, κείμενα διεφθαρμένα ἢ διὰ τὴν ἀμαθίαν, τὴν ἀδολειάν ἢ καὶ περὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐπιπολαιότητα τῶν ἀντιγραφῶν διωρθώθησαν· τῷ τρόπῳ δὲ τούτῳ τὸ ἱστορικὸν ἔδαφος ἀπεδόθη ἀλώδην καὶ πρὸς κατανόησιν ἔτοιμον.

§ 2.

Οὕτως ἐγνωρίσαμεν τὸν Ὑμνον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, οὕτως εὑρομεν κείμενα συνθήκης, αὐτὸ π. χ. τὸ πρωτότυπον τῆς παρὰ Θουκυδίδην (Ε', 47) ἀναφερομένης συνθήκης τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀργεῖους Μαντινεῖς καὶ Ἡλείους τῆς τῷ 421 π. Χ. διομολογηθείσης δι' ὃ ἡ ἀκρίβεια τοῦ Θουκυδίδου ἐθαυμάσθη καὶ ἡ ἀξιοπιστία ἐν ταῖς μαρτυρίαις ἐτιμήθη⁴⁰ αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων, δι' ἧς ἐρμηνεύεται ἡ παρὰ Θουκυδίδην ἐν τῷ Εὐβοϊκῷ πολέμῳ, στρατηγούτος τοῦ Περικλέους, ὁμολογία⁴¹. Οὕτως ἔχομεν τελευταῖον δημοσιευθεῖσαν ὁμολογίαν (συμπεφωνημένην) συνθήκην καὶ συμμαχίαν Αἰτωλοῖς καὶ Ἀκαρνάνοις· δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὄριον τῶν δύο λαῶν ὁ Ἀχελῷος. (1905 Ἀρχαιολογ. ἐφημ. σ. 55). Οὕτως εἶδομεν συμβάσεις ἐμπορικὰς, καθ' ἃς κανονίζονται αἱ σχέσεις τῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἄλλας πόλεις διὰ τὴν ἐξαγωγικὴν καὶ εἰσαγωγικὴν ἐμπορίαν. Περιεργίας χάριν ἐπιτραπήτω μοι ἵνα ὑπομνήσω ὅτι ἡ νῆσος Κέως ὑπεχρεοῦτο διὰ συνθήκης ἵνα διακομίσῃ «τὴν ἐξαγωγήν τῆς μίλτου Ἀθήναζε» ἄλλοσε δὲ μνδαμῇ, ἥτοι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐν εἵδει μονοπωλείου ἀνάλαβει πᾶσαν τὴν ἐν Κέῳ ἐξαγωγήν τῆς μίλτου⁴².

42. C. I. A. II 546.

Οὕτως ἐμνήθημεν ἐξ ἐπιγραφῆς πολυστήλου καὶ πολυστίχου ἀνευρεθείσης ἐν Οἰνοάνδοις τῆς Λυκίας οὗ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὰς «Κυρίας Δόξας

40. Πρβλ. τὰ δύο κείμενα τὸ ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ καὶ ἐπὶ τοῦ χειρογράφου· θάλαττα, ἅπας ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, θάλασσα, πᾶς ἐν τῷ κειμένῳ.

41. Θουκ Α, 114. — C. I. A. IV Suppl. vol. I. Ἐν γένει περὶ τούτων ὅρα Athen. Mittheil. tom. A' καὶ B'. Ὁρα ἔτι καὶ Ditlemberger, Syll. pr. 61, 62, 77, 87 καὶ Συνθήκαι—συμμαχίαι.

τοῦ Ἐπικούρου⁴³» σὺν ταύταις δὲ καὶ πολλὰς γραμματικὰς καὶ συντακτικὰς παρατηρήσεις συνηγάγομεν, περὶ ὧν οὐ τοῦ παρόντος. Πρὸς τῷ συστήματι τούτῳ τῷ φιλοσοφικῷ καὶ οἰκονομολογικὸν ἐγνωρίσαμεν. Τὸ Ἐδικτὸν⁴⁴ ὅπερ ἐξέδωκεν ὁ Διοκλήτιανος τῷ 301 μ.Χ. ἐπιθυμῶν ἵνα διακανονίσῃ τὴν τιμὴν ὅλων τῶν ὀνίων τῆς ἀγορᾶς καὶ αὐτῶν, ἔτι τῶν ἐλαχίστων εἰδῶν τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς πολυτελείας, κρεάτων π.χ. καὶ ἐδωαίων, οἴνων καὶ ἀρωμάτων, ὀπωρικῶν καὶ σπυρικῶν ἐστὶν ἐγγράφον οἰκονομίας πολιτικῆς σπουδαιότατον ἅμα καὶ ἐπισημώτατον. Διὰ τοῦ Ἐδικτοῦ τούτου ὁ Διοκλήτιανος ὀρίζων τὸ ὑψιστον ὄριον, ἢ τὸ maximum, τῆς τιμῆς ὅλων τῶν χρειωδῶν πρὸς βρώσιν πρὸς πόσιν πρὸς ἱματισμὸν κλ. ἐζήτει ἵνα φυλάξῃ τοὺς ὑπηκόους τῆς εὐρείας αὐτοῦ αὐτοκρατορίας ἰδίως τοὺς ἐν Ἀνατολῇ ἀπὸ πάσης καταχρήσεως ἢ κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως ἐπιβάλλων καὶ ποινὰς εἰς τοὺς ἐμπόρους ἢ μεταπράτας, κανονιζομένων σαφῶς ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν ἡμερομισθίων τῶν διαφόρων καὶ αὐτῶν τῶν μηνιαίων τῶν διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἐπαγγελματιῶν. Ὁ δὲ σπουδαῖον, μετὰ τὴν πρώτην δημοσίευσιν τοῦ Ἐδικτοῦ ὑπὸ τοῦ Waddington νέα ἀποσπάσματα ἀλλαχοῦ εὐρέθησαν καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ συμπληροῦντα ἢ καὶ νέα διδάσκοντα, ὡς τὰ ἐν Μυλάσειος ἐν Μεγαρίδι, ἐν Δελφοῖς ἐν Θήβαις, ἐν Τροιζῆνι ἐν οἷς καὶ περὶ σκοροδῶν καὶ κρομμύων ἐν δικτύοις ἔτι λόγος γίνεται⁴⁵. Καὶ τί δὲν εὐρίσκει ἐν τῷ Ἐδικτῷ τούτῳ ὁ ἐπιστήμων μάλιστα μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν διαφόρων νέων τεμαχίων λατινιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ; Καὶ τίς δὲν ὀφείλει ἵν' ἀνομολογήσῃ τὴν πατρικὴν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μέριμναν τοῦ αὐτοκράτορος ὅστις καλεῖται Διοκλήτιανος.

(ἔπεται συνέχεια)

ANTIOXIKA*

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Φιλήμονος θαυόντος Σιλβέστρου (1766).

† Τοῦ ἀγιοτάτου Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχείας Ἐκκλησίας ἀποιμάντου διαμείναντος, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῇ προϊσταμένου ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀοιδίμου κυρ Σιλβέστρου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, τῶν δὲ ἐκεῖσε εὐρισκομένων χριστιανῶν διὰ γράμματος τοῦ κυρ τοῦ καὶ Ἐπιτρόπου παντός τοῦ ὀρθόδοξου γένους τῆς αὐτόθι πολιτείας, ἀναγγειλάντων ἡμῖν τὴν ἀποβίωσιν τοῦ δικλειφθέντος, καὶ πολλὰ ἐκλιπαρησάντων ἡμῖν εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἀρμοδίου προσώπου τοῦ ἀνκδεξομένου τὴν προστασίαν τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου Θρόνου, καὶ τὴν υἱικὴν ἀπασχῶν αὐτῶν γνώμην τοῦ τε ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ λαϊκοῦ εἰς ἡμᾶς ἀναθεμένων, ὡς ὅν ἂν ἐκλέξωμεν ἡμεῖς μετὰ τῶν μακαριωτάτων Πατριαρχῶν καὶ συναδελφῶν ἐκ παντός τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρισκομένου εὐχγοῦς ἀρχιερατικοῦ κατεχόγου ἱκανὸν καὶ ἀρμόδιον τῆς τοιαύτης προστασίας, ἔχωσιν αὐτὸν ἀποδέχεσθαι εὐγνωμόνως καὶ πάσῃ ψυχῇ καὶ προθυμίᾳ ἐνταχθῆναι. Τοῦτου χάριν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν, συνδικαιωμένη μετὰ τῶν μακαριωτάτων Πατριαρχῶν τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, τοῦ τε Ἀλεξανδρείας κυρ Ματθαίου καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων κυρ Παρθενίου καὶ τῆς ἐνδημούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερᾶς τῶν συναδελφῶν ἀγίων Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως, πρὸς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν τοιοῦτου ζητουμένου ἀναγκαίου προσώπου, καὶ μετὰ πάσης ἐρεῦνης καὶ ἐξετάσεως ἀκριβοῦς ἀνκκρίναντες πᾶν πρόσωπον, καὶ σπουδῇ καταβαλόντες ὅτι πλείστην εἰς τοῦτο, τέλος, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ἱερώτατον μητροπολίτην Χλεπίου καὶ συναδελφὸν ἡμῶν κυρ Φιλήμονα, δεύτερον δὲ τὸν θεοφιλέστατον ἀρχιεπίσκοπον Φαναρίου Μακχάριον, καὶ τρίτον τὸν ἅγιον Σχιντορίνης Διονύσιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας.

Ἔτει αψξς'. (1766) Ἀπριλλ. κη'.

† Ὁ Νικομηδείας Νικηφόρος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀγίου Χαλκηδόνα κυρ Ἰωαννικίου. † Ὁ Δέρκων Διονύσιος. † Ὁ Θεσσαλονίκης Θεοδόσιος. † Ὁ Κρήτης Γεράσιμος. † Ὁ Μιτυλήνης Ἀνθιμος. † Ὁ Ἀγγιάλου Ἀνανίας, ἔχων καὶ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 93—101.

43. Ἐδημοσιεύθη τελεῖα ἐν Β. C. H. τοῦ 1897 ὑπὸ τῶν φίλων δρῶν. Heberdey καὶ Kalinka. σ. 345—443. Κατὰ τὸν κ. Homolle ἡ ἐπιγραφή εἶναι «document unique» αὐτόθι σελ. 345. Τὰ Οἰνόανδα=νὸν Ἰνδζαλιάρ ἐπὶ τοῦ Σετζελέρτσᾶ Πρβλ. Β. C. H. 1886 σ. 220 καὶ ἐξῆς καὶ Κατάλογον Νομισμάτων Λυκίας τοῦ Βρεττ. Μουσείου, ἐν ᾧ ἐν μόνον ἀργυροῦν ἀναφέρεται ἐν πίνακι XV.

44. Waddington, Edit de Diocletien. ἐν Παρίσις 1864.

45. Ἐν Β. C. H. καὶ ἐν Ath. Mittheilungen.

τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Μεσημβρίας κύρ Ἀνθίμου. + Ὁ Βιδύνης Ἰωσήφ. + Ὁ Ἀγκύρας Ἀνθίμος. + Ὁ Αἰγίνης Ἀνθίμος. + Ὁ Σαντορίνης Διονύσιος. + Ὁ Φαναρίου Μακάριος.

(ΕΠΙ ΣΑΜΟΥΗΛ ΤΟΥ Α΄.

(Κώδις ΣΤ΄. 118).

Ὑπόμνημα

Ἀμίδης Παΐσιου

Ὅσαι τῶν παροικίων τε καὶ ἐπαρχιῶν ἔφθασαν ὑποκείσθαι ἀνέκαθεν τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Οἰκουμενικῷ θρόνῳ, αὗται, τῇ τῶν κειρῶν ἀγγιστροφῷ μεταβολῇ καὶ μεταπτώσει, εἰ καὶ τοῦ ἀναφερομένου πρὸς τὸν ποιμένα λογικοῦ ποιμνίου καθυστερημέναι τέως γνωρίζονται καὶ τυγχάνουσιν, ἔμπης τῆς κατὰ τόπον ἐπαρχικῆς ὀνομασίας διὰ παντὸς σωζομένης, οὐδὲν τὸ παραβιάζον καὶ κωλῶν ἐπ' ὀνόματι ταύτης ἀρχιερατικῇ ἀξίᾳ κοσμεῖσθαι καὶ σεμνύνεσθαι τὰ συνοδικῶς ποτὲ ἀναφαινέντα ἱκανὰ καὶ ἀξία τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας πρόσωπα. Καὶ δὴ, τῆς πάλαι μὲν εὐσεβῶν συστήματι γνωριζομένης ἁγιωτάτης κατὰ τὴν Ἀντιόχειν Μητροπόλεως Ἀμίδης μέχρι τοῦδε τὴν ὀνομασίαν ἔχουσης, ἐστερημένης μέντοι οὐσης τῆς τῶν Χριστιανῶν πληθούς καὶ ὅλως ἀοικήτου τε καὶ ἀκατονομάστου, τὴν αὖ κοινῇ καὶ συνοδικῇ διαγνώσει καὶ γνώμῃ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. κ. Φιλήμονος, ἀναφαινέντος ἀξίου καὶ ἀρμοδίου προσώπου τοῦ γενέσθαι τε καὶ χειροτονηθῆναι Ἀρχιερέα ἐπ' ὀνόματι τῆς τοιαύτης ἐπαρχίας Ἀμίδης, τούτου χάριν, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου κτλ. κ. Σαμουήλ, καὶ γνώμῃ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ διορισθέντες ἐπὶ τούτῳ, συνεισελθόντες ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτοκοῦ τῆς Κοιμήσεως τοῦ Βλάχ-Σεραίου, καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι· πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ὀσιώτατον ἐν ἱερομόναχοις κύρ Παΐσιον, δεῦτερον δὲ τὸν ἱερομόναχον Νικηφόρον καὶ τρίτον τὸν ἱερομόναχον Μελέτιον. Διὸ καὶ εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη κτλ. . . .

αψξζ'. Μαΐου κζ'. Ἰνδικτ. ΙΕ'.

+ Ὁ Βιδύνης Ἰωσήφ. + Ὁ πρῶτον Προϊλάθου Φιλόθεος. + Ὁ πρῶτον Ὡλένης Ζαχαρίας. + Ὁ πρῶτον Εὐρίπου Παΐσιος. + Ὁ πρῶτον Νυσσάδας Σαμουήλ. + Ὁ πρῶτον Νεοκαισαρείας Κοσμάς. + Ὁ Σηλυβρίας Ἰωσήφ.

Σημ. Ἀρχιεπὶ. Ἐκ παραδρομῆς ἐξέπεσον ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου τῶν Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, καθὼς καὶ τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα Δαμασκοῦ Δανιήλ, Ἐμέσης Ἀνθίμου, Ἡλιουπόλεως Νικοδήμου καὶ Θεοδοσιουπόλεως Θεοδοσίου. (Κώδις ΣΤ΄. 121).

Ὑπόμνημα

Δαμασκοῦ Δανιήλ.

Τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Δαμασκοῦ δίχα Ἀρχιερέως διατελοῦσης, καὶ χρείας γενομένης ἐπὶ τῷ χειροτονηθῆναι ἐν αὐτῇ ἀρχιερέα ἀξίον καὶ ἱκανὸν ποιμαντικῆς προστασίας, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδελφοὶ Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου . . . κ. Σαμουήλ, συνεισελθόντες κτλ. . . . πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανοσιώτατον μέγαν πρωτοσύγκελλον τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας κ. Δανιήλ, δεῦτερον δὲ τὸν ἱερομόναχον Παΐσιον καὶ τρίτον τὸν ἱερομόναχον Ναθαναήλ, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κτλ. . . .

αψξζ'. Αὐγούστ. ε'.

+ Ὁ Μιτυλήνης Γεράσιμος. + ὁ πρῶτον Εὐρίπου Παΐσιος. + ὁ πρῶτον Προϊλάθου Νεόφυτος. + ὁ πρῶτον Χίου Νικηφόρος. + ὁ πρῶτον Ὡλένης Ζαχαρίας. + ὁ πρῶτον Καισαρείας Γεράσιμος.

Κώδις ΣΤ΄. 158).

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Δανιήλ θανόντος Φιλήμονος (1767).

+ Τοῦ ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχείας Ἐκκλησίας ἀποιμάντου διαμεινάντος, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῇ προϊσταμένου ἀοιδίμου κύρ Φιλήμονος ἡδὴ τὴν ἀμείνω λήξιν μεταστάντος, οἱ ἐξ ἐκείνου τοῦ κλήματος ὁρμώμενοι Χριστιανοὶ καὶ ἐνταῦθα ἐν βασιλευούσῃ διατελοῦντες, ἄνδρες ἀξιολόγου μοίρας καὶ τῶν ἐκείσε μερῶν εἰδήμονες, πτοηθέντες μὴ, κειροῦ παραρύντος, παρεισπηδήσῃ τις τῶν λατινοφρόνων, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἔφθασε τοιοῦτόν τι γενέσθαι, ὅτε δυνάμει τις ὅτε μὲν Σεραφεῖμ ὅτε δὲ Κύριλλος μετονομασθεῖς, τῶν ἐπιστήμως λατινοφρονούντων, χρηματικῇ δυνάμει συγκεκροτημένος, εἰσελάσας ἐπεπλήρησε τοῦ Θρόνου αὐτοῦ, καὶ μυρίων κακῶν πρόξενος γέγονε καὶ φθορᾶς αἷτιος ἀμυθήτου, κατανκλώσας καὶ κατακενώσας τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῦ χρόνου ἐκπύθετα κειμήλιά τε καὶ κόσμον ἀπαντα τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Θρόνου, καὶ ὅσα ἱερὰ αὐτοῦ ἀναθήματα καὶ ἀφιερώματα, εἰς τὰς ἀτόπους αὐτοῦ ὀρέξεις τε καὶ ὀρμᾶς, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ μὲν τῆς Ὀρθοδοξίας καθελὼν τὰ δὲ τῶν ἑτεροδόξων ἀναστήλῳσας καὶ κρατύνας, καὶ ὅσα ἄλλα γραφῇ παραδοῦναι ἀξία θρηνοδίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ νῦν προορώμενοι, αὐτοὶ τε τοῦ ἐκείθεν ποιμνίου καὶ ἡμεῖς οἱ τὴν κοινὴν τῶν ἀπασῶν Ἐκκλησιῶν φροντίδα καὶ μέριμναν ἐμπειπιστευμένοι, πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πρὸς ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ γράμ-

ματος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου κυρ Φιλήμονος, ὅστις, βαρυτάτῃ περιπεσὼν ἀσθενείᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος ἀνακύψαι καὶ ἀναρρώσασθαι τῆς νόσου, τὸ μέλλον καὶ ἄδηλον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως προβλέψας, ὡς ἄριστος οἰκονόμος καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν κυριάρχης, ἀπέστειλεν ἡμῖν ἐκλιπκρῶν καὶ θεοκλυτῶν μετὰ μεγίστης προσπαθείας μὴ τύχῃ παρειαπηδῆσαι τινὰ τῶν Ἀρχαίων καὶ τέλεον τὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποσθεσθῆναι, ἐξωνομάσας διάδοχον αὐτοῦ τὸν ἡμέτερον μέγαν Πρωτοσύγκελλον τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ ἐκ παντός ἄλλου προσώπου τῶν ἐκείσε καὶ ἐνθάδε ἐν βυσιλευούσῃ τοῦτον προεκλεξάμενος καὶ εἰς διαδοχὴν τοῦ Θρόνου διαταξάμενος.

Τοιαύταις παρακλήσεσι καὶ τοιοῦτοις λογισμοῖς κεινημένη καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλη Ἐκκλησίᾳ, πρὸς ἀπάντησιν τῶν ὑποτρεχόντων δεινῶν, δέον ἔκρινε κατὰσφαλίσσασθαι καὶ προαχυρώσασθαι τὸ ἐκείσε Ὁρθόδοξον ποιμνιον προμηθεύει μωροὶ καὶ χειρὶ ὀξύτατῃ τοῦ ὀρθοδόξως προστησομένου τοῦ ἐκείσε λογικοῦ τοῦ Χριστοῦ ποιμνίου. Καὶ δὴ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν δικτύωσιν τοῦ Ἀποστολικοῦ τούτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, μετὰ τὰς ἀποβιώσεις ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἄλλων Πατριάρχων εἰς ἐκὺτὸν ἀναλαμβάνοντος καὶ ἀνδεχομένου τὸ ἐφορᾶν καὶ ἐπιστατεῖν τὰ τῆς τούτων διαδοχῆς, καὶ ὡς κοινὸς ἐπόπτης καὶ ἐφορος τῶν ἀπανταχοῦ ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν, οἷα καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ὅλου Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ὑπερνεστηκυῖα προνοεῖσθαι τῶν ὑπ' αὐτῶν μελῶν, καὶ ἐπιχρυσῶναι τῷ κοινῷ συμφέροντι. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ νῦν οὐκ ἀπαξιώσας, καθ' ἣν ἔγγραφον ἔλαβε γνώμην τοῦ ἀοιδίμου κυρ Φιλήμονος τῆς ιδίας αὐτοῦ παρκατήσεως πρὸς τὸν ἡμέτερον μέγαν Πρωτοσύγκελλον κυρ Δανιὴλ, συνωδᾷ καὶ ἀδελφᾷ συμφηφῆσαι κρίνας, γνώμῃ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου Ἐρραῖμ, τοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ καὶ τῆς ἐνδημούσης ἱερᾶς τῶν Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως, πρῶτον μὲν ἐξ ἀπάντων αὐτὸν τοῦτον τὸν πανοσιολογιώτατον Πρωτοσύγκελλον, τὸν καὶ ἤδη ἔτι Δαμασκοῦ μητροπολίτην χειροτονηθέντα, ἄξιον εἰς διαδοχὴν ἐψηφίσατο, δεύτερον δὲ παρκαλουθῶν τῷ νομίμῳ τὸν πρῶτον Ὡλένης κυρ Ζαχαρίαν, καὶ τρίτον τὸν πρῶτον Χίου κυρ Νικηφόρον, ὃν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷ δε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτι σωτηρίῳ αψζζ'. (1767) Αὐγούστου 5'. Ἰνδικτ. ΙΕ'.

Ὁ Μιτυλήνης Γεράσιμος. + Ὁ πρῶτον Καισαρείας Γεράσιμος. + Ὁ πρῶτον Εὐρίπου Παΐσιος. + Ὁ πρῶτον Προῦλά-

βου Φιλόθεος. + Ὁ πρῶτον Χίου Νικηφόρος. + Ὁ πρῶτον Ὡλένης Ζαχαρίας.

(Κώδιξ ΣΤ'. 159).

Σημειώσις Ἀρχιεπισκόπου. Ἴνα μὴ ξενισθῇ τις ἐκ τοῦ διηγεῖσθαι καὶ κάπως παραδόξου τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐγγράφῳ ὑπογραφῶν, παραθέτομεν τὸ ἐπεξηγοῦν ταύτας ἐγγραφον.

Ἰσον ἀπαράλακτον τοῦ πρωτοτύπου

Διὰ τοῦ παρόντος κοινοῦ ἡμῶν ἀποδεικτικοῦ γράμματος, δηλοποιούμεν ὅτι, κατὰ τὸν ἐκδοθέντα βασιλικὸν προσκυνητὸν Ὅρισμόν, ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας ἡμῶν, καὶ μὴ ὑπολειφθείσης ὁμηγύρεως συναδελφῶν Ἀρχιερέων περὶ τὸν παναγιώτατον καὶ σεβασμιώτατον ἡμῶν αὐθέντην τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κυρ' κυρ' Σαμουήλ, ἀφίμεν τὰς γνώμας ἡμῶν τῇ αὐτοῦ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι προβάλλειν τε καὶ κανονικῶς ψηφίσασθαι καὶ ἀποκαθιστᾶν ὃν ἂν Θεόθεν φωτισθῇ, ἔχων τὰς γνώμας ἡμῶν, ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς ἐνδημούντες ἐν τῇ βυσιλευούσῃ ἀντὶ πάντων τῶν ἀποδημούντων συναδελφῶν ἐψηφοροῦμεν. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν ὑπογράφοντες ἰδίαις χερσὶν ἐν τῷ παρόντι, δεδώκαμεν αὐτὸ τῇ σεβασμιωτάτῃ αὐτοῦ Παναγιότητι.

αψζζ'. (1767) Ἰουλίου ια'.

+ Ὁ Ἐφέσου Μελέτιος. + Ὁ Κυζίκου Γεράσιμος. + Ὁ Νικομηδείας Νικηφόρος. + Ὁ Νικαίας Ἀνθίμος. + Ὁ Χαλκηδόνος Ἰωαννίκιος. + Ὁ Θεσσαλονίκης Θεοδόσιος. + Ὁ Προύσης Μελέτιος. + Ὁ Κρήτης Γεράσιμος. + Ὁ Τραπεζοῦντος Δωρόθεος. + Ὁ Ναυπλίου Βενέδικτος. + Ὁ Πελαγονίας Ναθαναήλ. + Ὁ Μπόνας Σεραφεῖμ.

Ὑπόμνημα Ἐμμέσης Ἀνθίου καθαιρεθέντος Ἀθανασίου.

Ὅτι μὲν ἐκ παλαιοῦ εἶωθεν ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχ. Ἀποστ. καὶ Οἰκουμ. Θρόνος προχείρως πάνυ συναντιλαμβανέσθαι καὶ ἐπικουρεῖν, ὡς οἶόν τε, καὶ τοῖς λοιποῖς ἁγιωτάτοις Πατριαρχ. καὶ Ἀποστ. Θρόνοις, τοῦτο οὐ μόνον ἐκ τῶν παρεληλυθότων δῆλον ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Τοῦ γὰρ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῆς μεγάλης Θεοουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. κ. Δανιὴλ, τὰς διατριβὰς ἤδη περὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ποιούμενου, καὶ ἀναγγείλαντος ὅτι ὁ κακοἈθανάσιος κακῶς καὶ, ὡς μήποτε ὠφέλε, τῆς ὑποκειμένης αὐτῷ ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Ἐμμέσης ἐπιδραξάμενος, πρῶτον μὲν παραίτησιν οἰκειοθελῇ καὶ ἀβίαστον τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐπεποίητο, κατεστρωμμένην καὶ ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐκείνου Θρόνου, εἴτα δὲ καθαιρέσει παντελεῖ τῆς ἀρχιερωσύ-

νης αὐτοῦ καθυπεβέβλητο παρὰ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ἱερᾶς τῶν Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως, κατεστρωμένης καὶ κείνης ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτῆς θρόνου, διὰ τὰ ἐν ἐκείνῃ ἐμπεριεχόμενα κανονικὰ ἐγκλήματα. Ταῦτα οὖν ἀναγγελλάσης τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, καὶ δι' ἀγωγῆς αὐτῆς ἤδη καὶ ἐξορίᾳ καθυποβλήθεις τοῦ εἰρημένου κακοθρανίου, καὶ τῆς ρηθείσης μητροπόλεως Ἐρμείσης ἀπροστατεύτου οὔσης, καὶ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος ἀνθεμένης τὰς ψῆφους ταύτης εἰς τὸν ἀγιώτατον Οἰκουμενικὸν θρόνον, ἢ ταπεινότης ἢ ἐμὴ καὶ οἱ ἀπὸθεν ὑπογράφοντες πανιερώτατοι συναδελφοί μοι Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πανκγιωτάτου κτλ. κ. Προκοπίου, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ μακαριωτάτου κτλ. κ. Δανιὴλ, συνελθόντες ἐν τῷ κατὰ Νεοχώριον ἀγιοταφικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, καὶ ψῆφους κτλ. . . .

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ὀγδοηκοστῷ ὀγδῷ, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐπινεμήσεως ἑκτῆς.

† Ὁ Νικομηδείας Γεράσιμος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τῶν πανιερωτάτων ἀγίων Ἀρχιερέων τοῦ τε ἀγίου Καισαρείας κ. Γρηγορίου, τοῦ ἀγίου Ἐφέσου κ. Σαμουήλ, τοῦ ἀγίου Ἡρακλείας κ. Μεθοδίου, τοῦ ἀγίου Κυζίκου κ. Ἀγαπίου, τοῦ ἀγίου Χαλκηδόνος κ. Παρθενίου, τοῦ ἀγίου Δέρκων κ. Ἀνανίου, τοῦ ἀγίου Τορνόβου κ. Καλλινίκου, τοῦ ἀγίου Ἀρτης κ. Μακαρίου, καὶ τοῦ ἀγίου Ἰωαννίνων κ. Μακαρίου. † Ὁ Τύρου καὶ Σιδῶνος Ἀντίμος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τῶν ἀγίων Ἀρχιερέων τῶν ὑπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὑποκειμένων. † Ὁ Σελευκείας Δοσίθεος.

(Κῶδ. Ζ'. 224).

Παραίτησις

Ἀντιοχείας Δανιὴλ

† Ἡ μετριότης αὐτῆς, διὰ τῆς περὶ αὐτῆς ἡμετέρας οἰκειοθελοῦς καὶ ἀδιάστου παραιτήσεως τοῦ αὐτῆς Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, δηλοποιεῖ ὅτι οἰκεία βουλὴ καὶ ἀδιάττω γνώμη παραιτεῖται εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον τοῦτον τὸν ἀποστολικὸν θρόνον, διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν μετέπειτα ἀνάπαυσίν μου, χωρὶς τινος βίας. Ὅθεν ἡ Πανκγιότης αὐτοῦ καὶ ἡ ἱερὰ τῶν συναδελφῶν Ἀρχιερέων ὁμηγύρις ἔχει φροντίσαι καὶ ἐκλέξει τὸν ἀξίως προβιβασόμενον εἰς τὸν Ἀποστολικὸν τοῦτον θρόνον. Ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐδόθη καὶ ἡ παροῦσα αὐτῆς οἰκειοθελής καὶ ἀδιάστος παραιτήσις εἰς

χεῖρας τῆς αὐτοῦ Πανκγιότητος καὶ τῆς ἱερᾶς τῶν συναδελφῶν ἀγίων Ἀρχιερέων ὁμηγύρεως.

αψα'. (1791) Δεκεμβρίου ιε'.

† Ὁ πρῶτος Ἀντιοχείας ΔΑΝΙΗΛ βεβαίος.
Τ. Σ.

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Ἀνθίμου παραιτηθέντος Δανιὴλ (1791).

† Τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχικόν, Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν θρόνον, οὐκ ἔστιν ὅτε ἴδοι τις ἂν μὴ προθύμως συναντιλαμβανόμενον πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ χρεῖας καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγιωτάτοις Πατριαρχικοῖς καὶ Ἀποστολικοῖς θρόνοις, ἀλλ' αἰείποτε τὰ τε καθ' ἑαυτὸν διευθύνει καὶ διατίθεται, καὶ κείνους τῆς προσηκούσης ἀντιλήψεως καὶ ἀδελφικῆς ἀξιοῖ βοηθείας· τοῦτο ἔργον καὶ ἔθος ἐκ πολλοῦ πεποιήται ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ ἤδη τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου πρῶτον Ἀντιοχείας κυρ. κυρ. Δανιὴλ παραιτήσιν οἰκειοθελῇ καὶ ἀδίσκτον ἐνυπόγραφον καὶ ἐνσφράγιστον ποιησαμένου, ὡς ἀντικρὺ φαίνεται, καὶ τὴν ψῆφον ἀνθεμένου εἰς τὸν ἀγιώτατον Πατριαρχικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν θρόνον, συναινοῦντος καὶ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Πχλκτικίνης κυρ. κυρ. Ἀνθίμου, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ κοινὴν γνώμην, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πανκγιωτάτου ἡμῶν Αὐθέντου καὶ Δεσπότη, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρ. κυρ. Νεοφύτου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, καὶ ψῆφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἀρμοδίου προσώπου, τοῦ ἀναδεξομένου τὸν ἀγιώτατον Ἀποστολικὸν Πατριαρχικὸν τῆς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας θρόνον, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Ἐλενουπόλεως συναδελφὸν ἡμῶν ἀγαπητὸν καὶ περιπόθητον κύριον Ἀνθίμιον, δεύτερον δὲ τὸν Νικηφόρον, καὶ τρίτον τὸν Ἀρσένιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς διηνεκὴ ἔνδειξιν καὶ μόνιμον παράστασιν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἑνεννηκοστῷ πρώτῳ, κατὰ μῆνα δεκεμβρίου ἐπινεμήσεως δεκάτης.

† Ὁ Καισαρείας Γρηγόριος. † Ὁ Ἐφέσου Σαμουήλ. † Ὁ Ἡρακλείας Μεθόδιος. † Ὁ Κυζίκου Ἀγάπιος. † Ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος. † Ὁ Χαλκηδόνος Ἱερεμίας. † Ὁ Δέρκων Γεράσιμος. † Ὁ Σερρών Ματθαῖος. † Ὁ Λαρίσης Μελέτιος. † Ὁ Ἀρτης Σεραφεῖμ. † Ὁ Προύσης Ἀντίμος.

(Κῶδ. Θ'. 20).

Ὑπόμνημα**Ἡλιουπόλεως Νικοδήμου.**

Τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθος ἀρχαῖον τοὺς ἀξίους καὶ ἀνεπιλήπτους προχειρίζεσθαι ἀρχιερεῖς ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψαῶν ἐπαρχιῶν, ἡδὴ δὲ μῆτε ἔχουσιν, οὐ μόνον τῶν ἀμέσως ὑπ' αὐτῇ ὑποκειμένων, ἀλλὰ συναντιλαμβάνεσθαι καὶ τῶν ὑποκειμένων τοῖς λοιποῖς ἀγιωτάτοις Πατριαρχικοῖς καὶ Ἀποστολικοῖς θρόνοις, κατ' ἀξίωσιν τῶν Πατριαρχικῶς αὐτῶν προϊσταμένων. Ὅθεν κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἐκκλησίας ἔθος, γνώμη κοινῇ καὶ ψήφῳ Συνοδικῇ ἀπεφάνθη προχειρισθῆναι Ἀρχιερέα, τῆς χρείας οὕτω καλούσης, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ἡλιουπόλεως τῆς ὑποκειμένης τῷ ἀγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ Ἀποστολικῷ τῆς Ἀντιοχείας θρόνῳ, ἅτε δὴ συναινούντος καὶ ἀναθεμένου τὴν ψήφον εἰς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου τῆς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἐν Χριστῷ. . . . κ. Ἀνθεμίου.

Τούτου χάριν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς αὐτοῦ μακαριότητος, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ κτλ. (κατὰ τὸν συνήθη τύπον) Α'. μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἐν ἱερομονάχῳ κὺρ Νικόδημον, Β'. δὲ τὸν Παφνούτιον καὶ Γ'. τὸν Παχώμιον, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα . . . κτλ. . . .

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψυβ'. κατὰ μῆνα Μάρτιον ἐπινημήσεως δεκάτης.

+ Ὁ Καισαρείας Γρηγόριος, ἔχων τὰς γνώμας τοῦ ἀγίου Ἐφῆσου κ. Σαμουὴλ καὶ τοῦ ἀγίου Ἡρακλείας κ. Μεθοδίου. + Ὁ Κυζίκου Ἀγάπιος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τοῦ ἀγίου Νικομηδείας κ. Ἀθανασίου, τοῦ ἀγίου Χαλκηδόνης κ. Ἰωακείμ, καὶ τοῦ ἀγίου Δέρκων κ. Γερασίμου. + Ὁ Λαρίσσης Μελέτιος, ἔχων καὶ τὰς γνώμας τοῦ ἀγίου Τορνόβου κ. Ματθαίου, τοῦ ἀγίου Πρύσης κ. Ἀνθίου, καὶ τοῦ ἀγίου Ἀρτῆς κ. Μακάρου. + Ὁ , ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀγίου Ἐάνθης κ. Ναθαναὴλ. + Ὁ Παροναξίας Νεόφυτος. + Ὁ Βιδύνης Γρηγόριος. (Κώδις Θ'. 28).

Ὑπόμνημα**Θεοδοσιουπόλεως Θεοδοδίου**

Ἐπειδὴ ἡ ἀγιωτάτη Μητρόπολις Θεοδοσιουπόλεως ἡ ὑποκειμένη τῷ ἀγιωτάτῳ Πατριαρχικῷ καὶ Ἀποστολικῷ Θρόνῳ τῆς μεγάλῃς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας διέμεινεν ἐστερημένη ἀρχιερατικῆς προστασίας, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κὺρ Λεοντίου παραιτησαμένου οἰκειοθελῶς καὶ ἀβιάστως ἀπ' αὐτῆς δι' ἐνουπογράφου καὶ ἐνσφραγίστου αὐτοῦ γράμματος, τοῦ δὲ μακαριωτάτου καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἀντιο-

χείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς . . . κ. Ἀνθεμίου, ὡς γνησίῳ καὶ κανονικῷ κυριάρχῳ, ἀναθεμένου τὰς κανονικὰς ψήφους αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἀρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεχομένου τὴν ἀρχιερατικὴν προστασίαν τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῆς αὐτοῦ Μακαριότητος, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου . . . κ. Κωνσταντίνου, συνέλθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν καὶ ἀποκατάστασιν ἀξίου καὶ ἀρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεχομένου τὴν ἀρχιερατικὴν προστασίαν καὶ ποιμαντικὴν ῥάβδον τῆς ἀγιωτάτης αὐτῆς μητροπόλεως, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν ὁσιώτατον ἀρχιερατικὴν κὺρ Θεοδοσίον, δεύτερον δὲ τὸν Μακάριον, καὶ τρίτον τὸν Διονύσιον, ὧν τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε . .

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψε'. κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐπινημήσεως Η'.

+ Ὁ Καισαρείας Φιλόθεος. + Ὁ Κυζίκου Μελέτιος. + Ὁ Δέρκων Γρηγόριος. + Ὁ Θεσσαλονίκης Γεράσιμος. + Ὁ Βερραίας Χρύσανθος. + Ὁ Μιτυλήνης Ἱερεμίας. + Ὁ Ἐάνθης Ναθαναὴλ. + Ὁ Αἰγίνης καὶ Ὑδρας Ἀμβρόσιος. (Κώδ. Θ'. 214).

Σημ. Ἀρχιεπ. Ἐν σελίδι 446 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἀπαντᾷ προσκεκολλημένη ἡ παραίτησις τοῦ Θεοδοσιουπόλεως Θεοδοσίου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν αψακ'. Ἰουλίου λ'.

Ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Σεραφεῖμ θανόντος Ἀνθεμίου (1813).

+ Ἡ διὰ τῆς πανσθενοῦς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως πηγῇ, διατελευτῶσα δωρεῶν ποικίλων τοῦ Πνεύματος ἀγία τοῦ Χριστοῦ μεγάλη Ἐκκλησία, πάντων μὲν προνοεῖν οἶδε καὶ ἀντιλήψει διαφόροις ἀντιλαμβάνεσθαι πρὸς ὠφέλειαν καὶ κατάρτισμόν τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος, πολλῶν δὲ μᾶλλον τὰ τῆς κηδεμονίας ἀνήκοντα καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀγιωτάτους Πατριαρχικοὺς Ἀποστολικοὺς Θρόνους ἀποπληροῖ, ἀναλαμβάνουσα τὰς χρείας αὐτῶν, καὶ τὸν οἰκεῖον αὐτοῖς διασώζουσα κόσμον, τό τε ἐδραῖον αὐτοῖς πραγματευομένη καὶ πάγιον, τῇ χάριτι τοῦ ἐπὶ πέτρᾳ ἀρραγοῦς ἰδρύσαντος αὐτὴν ἀρχιτέκτονος πανσόφου κηδεμόνος Σωτῆρος ἡμῶν. Ἐνθεν τοι, καὶ τὸ βοηθητικὸν εἶναι τοῖς δεομένοις, ἀρχαῖον ἔργον καὶ προνόμιον ὃ κατ' αὐτὴν ἀγιωτάτος Πατριαρχικός, καὶ Οἰκουμενικός κεκληρώται Θρόνος. Διὰ ταῦτα γοῦν καὶ ἡδὴ, τοῦ ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς μεγάλῃς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἀπρστατεύ-

του διαμείναντος, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῷ Πατριαρχικῶς προ-
ϊσταμένου κυρίου Ἀνθεμίου τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ
εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μεταστάντος, ἡμεῖς οἱ ἐνδη-
μοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πανχγιο-
τάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ Δεσπό-
του τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Κυ-
ρίλλου, κατὰ τὰς δι' ἐγγράφων ἀναγραφῶν θερμὰς πρὸς
τὴν Ἐκκλησίαν δεισείας καὶ ἰκεσίας τοῦ ἐκεῖ δικτελοῦν-
τος Ὁρθοδόξου πληρώματος, συνελθόντες ἐν τῷ κατὰ
τὸν Κουρούτσεσμεν νόον τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου
Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ ψήφους κανο-
νικὰς προβαλλόμενοι εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ
ἀρμοδίου προσώπου τοῦ ἀναδεξιμένου τὴν Πατριαρχι-
κὴν ράβδον καὶ πνευματικὴν προστασίαν τοῦ ἀγιοτά-
του ἐκείνου τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας Θρό-
νου, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Θεοφιλέστατον ἐπίσκο-
πον Ἀρχαδιουπόλεως ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸν καὶ
περιπόθητον ἡμῶν ἀδελφόν καὶ συλλειτουργὸν κύριον
Σεραφεῖμ, δεύτερον δὲ τὸν Ἱερεμὴν καὶ τρίτον τὸν
Δαμασκηνόν. Ὡς καὶ τὰ ὀνόματα κατεστρώθη ἐν τῷδε
τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλῃς Ἐκκλησίας
εἰς διηγετικὴν ἐνδειξιν καὶ μόνιμον παράστασιν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αὐγ'. κατὰ μῆνα Αὐγούστ. ἐπι-
νεμήσεως α'.

+ Ὁ Ἡρακλείας Μελέτιος. + Ὁ Κυζίκου Κωνσταντῖνος.
+ Ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος, ἔχων τὰς γνώμας τῶν πανιερω-
τάτων συναδελφῶν ἀγίων γερόντων τοῦ τοῦ αἵου Καισαρείας κυρ
Φιλοθέου καὶ τοῦ αἵου Δέρκων κυρ Γρηγορίου. + Ὁ Χαλ-
κηδόνος Γεράσιμος. + Ὁ Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος, ἔχων
καὶ τὴν γνώμην τοῦ αἵου Φιλαδελφείας Γαβριήλ. + Ὁ Νεο-
καισαρείας Μελέτιος. + Ὁ Σμύρνης Ἀνθίμος. + Ὁ Βιζύης
Νεόφυτος.

(Κώδιξ Θ'. 232)

ὑπόμνημα Ἀντιοχείας Μεθοδίου Θα- νόντος Σεραφεῖμ (1823)

+ Ἡ διὰ τῆς πανσθενοῦς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως κτλ.
(ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ ὑπομνήματι). Διὰ ταῦτα γοῦν
καὶ ἡδὴ τοῦ ἀγιοτάτου Πατριαρχικοῦ Ἀποστολικοῦ
Θρόνου τῆς μεγάλῃς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πό-
λεως Ἀνατολῆς ἀπροστατεύτου διαμείναντος, ἅτε δὴ
τοῦ ἐν αὐτῷ πατριαρχικῶς προϊσταμένου κυρίου Σερα-
φεῖμ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ εἰς τὰς οὐρανίους μον-
ὰς μεταστάντος, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἀρχιερεῖς, προ-
τροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πανχγιοτάτου καὶ σεβασμιωτά-
του ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριάρχου κυρ κυρ Ἀνθίμου, συνωδῶς τῇ αἰτήσῃ τοῦ
ἐκεῖ εὐαγούς κλήρου καὶ τοῦ Χριστιανύμου λαοῦ περὶ
τῆς τοῦ προσφύρου ἐκλογῆς, συνελθόντες ἐν τῷ πνεύματι

πτοῦ πατριαρχικῷ νόῳ τοῦ αἵου ἐνδόξου μεγαλομάρ-
τυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου κτλ. πρῶτον μὲν ἐ-
θέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ θεοπρόβλητον μητροπο-
λίτην Ἀγκύρας κυρ Μεθόδιον, δεύτερον δὲ τὸν Ἀά-
ζαρον, καὶ τρίτον τὸν Ἱερόθεον. Ὡς καὶ τὰ ὀνόματα
κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ
μεγάλῃς Ἐκκλησίας εἰς ἐνδειξιν διηγετικὴ καὶ παράστα-
σιν μόνιμον.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αὐγ'. Μηνὶ Μαίῳ Ἰνδικτιῶ-
νος ΙΑ'.

+ Ὁ Καισαρείας Ἰωαννίκιος. + Ὁ Ἡρακλείας Ἰγνάτιος.
+ Ὁ Κυζίκου Ζαχαρίας. + Ὁ Χαλκηδόνος Καλλίνικος.
+ Ὁ Βερροίας Μεθόδιος. + Ὁ Λήμνου Μακάριος. + Ὁ Σί-
φνου Καλλίνικος. + Ὁ Νυσσάδας Χρυσάνθος, συγγνωμοδο-
τούντων καὶ τῶν λοιπῶν σεβασίων συνοδικῶν συναδελφῶν Νι-
κομηδείας Παναρέτου, Δέρκων Ἱερεμίου, Θεσσαλονίκης Μα-
θαίου, Σμύρνης Παΐσιου. (Κώδιξ ΙΑ'. 34)

ὑπόμνημα Παλμύρας Ἀθανασίου.

(ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Β').

Τοὺς ἀξίους καὶ βίον ἀμεμπτον ἐπιδεικνυμένους, κα-
νονικῶς προχειρίζεσθαι Ἀρχιερεῖς ἐπ' ὀνόματι τῶν πά-
λαι ποτὲ διαλαμψαῶν ἐπαρχιῶν, πρὸς καταρτισμὸν
ταῦ Χριστιανύμου πληρώματος, ἔθος ἀρχαῖον τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ἀνωμολόγηται. Ἐνθεν τοι καὶ ἡδὴ, ἀξιώσεως
θερμῆς γενομένης παρὰ τοῦ μακκρωτάτου καὶ ἀγιο-
τάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυρίου Μεθοδίου χειρο-
τονηθῆναι τὸν ἀξίον, ἐπὶ ψιλῇ μόνῃ προσηγορίᾳ τῆς
πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἀγιοτάτης ἐπισκοπῆς Παλ-
μύρας, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, προτροπῇ καὶ
ἀδείᾳ τοῦ Πανχγιοτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν
Αὐθέντου καὶ Δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κυρίου κυρίου Κωνσταντίνου κτλ... καὶ ψήφους κανονικὰς
προβαλλόμενοι εἰς εὐρεσιν καὶ ἐκλογὴν ἀξίου καὶ ἀρμο-
δίου προσώπου τοῦ χειροτονηθῆναι κανονικῶς Ἀρχιε-
ρέα, ἐπὶ ψιλῇ ὀνόματι τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης
Ἐπισκοπῆς Παλμύρας, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν Ὀσιώ-
τατον Ἀρχιεμενδρίτην κυρ Ἀθανάσιον, Βον τὸν Μελχι-
σεδέκ, καὶ Γον τὸν Νικόδημον, ὧς καὶ ὀνόματα κατ-
εστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς ἀγίας τοῦ Χρι-
στοῦ μεγάλῃς Ἐκκλησίας εἰς ἐνδειξιν διηγετικὴ καὶ πα-
ράστασιν μόνιμον.

αὐλε'. κατὰ μῆνα Αὐγούστον ἐπινεμήσεως Η'.

+ Ὁ Ἐφέσου Χρυσάνθος. + Ὁ Ἡρακλείας Διονύσιος ἔχων
καὶ τὴν γνώμην τοῦ σεβασμιωτάτου γέροντος αἵου Νικομη-
δείας κυρ Παναρέτου. + Ὁ Χαλκηδόνος Νικηφόρος.

(Κώδιξ ΙΑ'. 154).

(Ἐπεταὶ συνέχεια)